

Srpanj / Kolovoz 2017

Svezak 99, Broj 4

Glasnik Kristovog Kraljevstva

Svjedočenje: Naše Kršćansko Nasljeđe

Arije i Javna Rasprava • Petar Valdo i Valdenzi • John Wyclif i Lolardi
John Hus i drugi Pred – reformatori • Martin Luter i Reformatori
Uvod u svjedočenje licem u lice • Projekti za Svjedočenje
Svjedočenje u Školi • Svjedočenje na Poslu
Svjedočenje Prijateljima • Stara, stara priča

Glasnik

Kristovog Kraljevstva

Ovaj časopis svake godine donosi mnoge stranice duhovnog štiva s raznim biblijskim temama. Svaki broj također navodi listu mnogih Biblijskih kongresa i konferencija na kojima ćeš naći Kršćansko zajedništvo. U svakom broju imamo i rubrike Vijesti i Pogledi na svijet (tekući događaji), Danas u Proročanstvu, i informacije o djelovanju Pastoralnog Biblijskog instituta. Pastoralni Biblijski institut objavljuje ovaj časopis dvomjesečno.

Informacije za kontakt

Pastoralni Biblijski Institut
P.O. Box 3274
Bremerton, WA 98310
ThePBI@comcast.net
www.HeraldMag.org

Dopisnici

102 Broad Street
Chesham, Bucks, HP5 3ED
Engleska

Berejski Biblijski institut
P.O. Box 402
Rosanna, Victoria 3084
Australija

Urednički odbor

Urednički odbor od petorice koji nadgleda ovaj časopis, od kojih najmanje tri odobravaju objavljivanje svakog članka koji se pojavljuje na stranicama ovog časopisa. Premda su odgovorni za svaki objavljeni članak, odbor ne jamči za svaki izraz koji se u njima nalazi. Sadašnji urednici su: Len Griehs, Ernie Kuenzli, James Parkinson, David Rice, i Tom Ruggirello.

Odbor i urednici slažu se da vrijednost ovog časopisa ovisi o tome da li su suradnici bili slobodni izraziti svoje misli, pod uvjetom da su općenito u skladu sa karakterom i svrhom naše povelje za širenje Biblijskih istina. Godišnja pretplata na ovaj časopis diljem svijeta je 50 HRK, ili besplatno na pisani zahtijev.

Ovaj časopis i njegova misija

Ovlašten poveljom 1918, Pastoralni Biblijski institut, Inc., bio je osnovan za promicanje Kršćanske spoznaje. Njegov časopis, Glasnik Kristovog Kraljevstva, čvrsto zastupa jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada općenito odbačen — otkupljenje kroz dragocjenu krv (1 Pet. 1:19). „čovjeka Krista Isusa, koji sebe dade kao otkup [odgovarajuća cijena, zamjena] za sve“ (1 Tim. 2:6). Gradeći na ovom sigurnom temelju zlatom, srebrom, i dragim kamenjem Riječi Božje (1 Kor. 3:11-15, 2 Pet. 1:5-11) njegova je daljnja misija „otkrivati svima kako se ostvaruje otajstvo od vjekova sakriveno u Bogu koji je sve stvorio, a sada se po Crkvi objavljuje Poglavarstvima i Vlastima na nebu mnogolika Božja mudrost“ (Efež. 3:5-10).

Oslobođen je utjecaja bilo koje partije, sekte ili ljudskih učenja, dok sve više i više nastoji dovesti svaki svoj iskaz u najveću podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Bibliji. Slobodan je dakle objaviti odvažno sve što je Gospodin izrekao — u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je dana da razumijemo. Njegov stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer znamo s čime je to potvrđeno, naime sa sigurnim Božjim obećanjima. Smatramo ga nečim pouzdanim što se može koristiti u njegovoj službi; stoga naše odluke u odnosu na ono što se može ili ne može pojaviti na njegovim stranicama moraju biti u skladu s našom prosudbom njegove volje, učenjima njegove Riječi, za izgrađivanje njegovog naroda u milosti i spoznaji. Mi ne samo da pozivamo, mi potičemo naše čitatelje da dokažu sve njegove iskaze sa nepogrešivom Riječi, na koju se stalno pozivamo kako bi olakšali takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči

DA JE CRKVA „HRAM“ ŽIVOG BOGA — njegova „građevina“ čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba — od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen“ ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu (1 Kor. 3:16,17, Ef. 2:20-22, 1 Moj. 28:14, Gal. 3:29).

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja“, „izabranog i dragocjenog“ bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija (Otkr. 15:5-8).

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve“ i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet“ u određeno vrijeme (Hebr. 2:9, Ivan 1:9, 1 Tim. 2:5,6).

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest“, biti „sudionikom božanske prirode“, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici (1 Ivan 3:2, Ivan 17:24, Rim. 8:17, 2 Pet. 1:4).

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu (Ef. 4:12, Mat. 24:14, Otkr. 1:6, 20:6).

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim — vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve — dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni (Djela 3:19-23, Iza. 35).

U Početku

Značajan dio knjige Otkrivenje proročanski je obračun Evandeoskog Doba. Pokazao je da će doba biti teško vrijeme za svete. Bilo koji nauk ili životni stil koji bi odstupao od prihvaćenih učenja i praksi Katoličke crkve često bi bio susretan sa gorkim progonoštvom.

Tijekom pete etape Crkve sveti su zavapili, „Dokle, Gospodine sveti i istiniti, ne sudiš i ne osvetiš krvi naše na onima, što stanuju na zemlji?“ (Otkrivenje 6:10). Tim je svetima bilo rečeno da trebaju da se „se strpe još malo“ (redak 11). Drugim riječima, njihovo će se iskustvo nastaviti neko vrijeme. Iskustva svetih u Evandeoskom Doba moraju se nastaviti sve dok prinos za grijeh ne bude bio dovršen na kraju doba. Prednost je biti računat kao „sudarug“ tih svetaca Evandeoskog Doba.

Naši su duhovni preci živjeli, udisali, i umirali dijeleći s drugima svoja vjerska uvjerenja. Bio je to dio njih kojeg se nije moglo potisnuti ili pogaziti pod nogama. Danas, naši su životi drugačiji. Naša bitka nije protiv sistema koji ima moć da nas ubije, iako može doći i do toga. Naša je bitka često sa preobiljem i mlakošću. Ali naši bi životi trebali biti svjedočanstvo, bez sramote ili straha od ismijavanja.

Svjedočenje bi trebalo biti veoma osoban i živahan dio naših života. Kako bi se suprotstavili duhu našeg vremena može se pokazati korisnim pronaći vezu s našom braćom u Evandeoskom Doba. Proučavanje života nekih koji su platili konačnu cijenu za svoju vjeru može nas nadahnuti. Mnogi su puno pretrpjeli za stvari koje bi smo mi lako mogli uzeti zdravo za gotovo. U ovom su broju

Glasnik Kristovog Kraljevstva
Srpanj / Kolovoz 2017
Svezak 99, Broj 4

- 4** Arije i Javna Rasprava
- 6** Petar Valdo i Valdenzi
- 8** John Wyclif i Lolardi
- 10** John Hus i drugi Pred-reformatori
- 12** Martin Luter i Reformatori
- 16** Uvod u svjedočenje licem u lice
- 18** Projekti za Svjedočenje
- 21** Svjedočenje u Školi
- 26** Svjedočenje na Poslu
- 29** Svjedočenje Prijateljima
- 30** Stara, stara priča

podijeljena iskustva samo nekolicine glasova iz prošlih 2000 godina. Njihovi glasovi nisu bili ušutkani, kao da ih još uvijek čujemo objavljivati, „Morate svjedočiti istinu!“ Koje nam je blagoslovljeno nasljeđe dano!

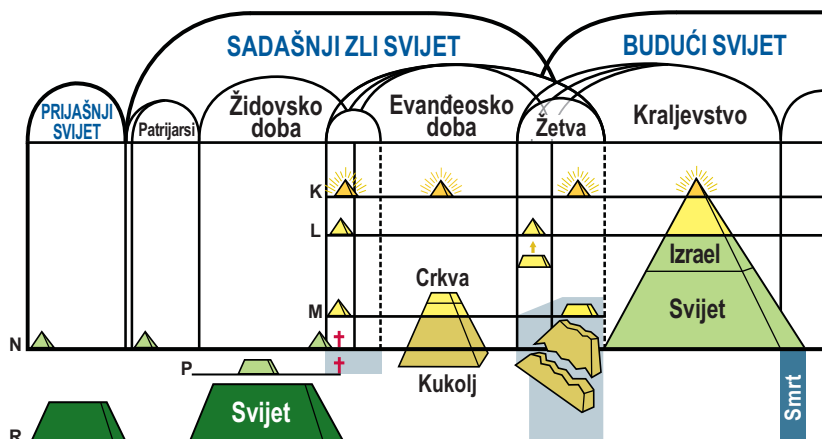
To je glavna poruka ovog broja Glasnika. Svjedočenje je prednost koju bi smo trebali visoko vrednovati. Mi imamo slobodu govoriti i obilje literature za podijeliti. Mi dugujemo našem Gospodinu, i našoj Kršćanskoj braći iz prošlosti, nastaviti govoriti staru, staru priču.

Za borbu sa samozadovoljstvom unutar nas, veliki je dio ovog broja posvećen svjedočanstvima braće. I pojedinac kojemu je bilo posvjedočeno, i oni kojima se svjedočilo, bili su intervjuirani za taj zanimljivi segment.

Premda broj oni koji dolaze u istinu može biti mali u našoj zemlji, oni koji se odazivaju pružaju prekrasan uvid u potrebu za nastaviti objavljivati evandeosku poruku koju smo imali prednost primiti.

SLIKOVNI PRIKAZ VJEKOVA

Od izgubljenog do ponovno uspostavljenog Raja

Arije i Javna Rasprava

„I anđelu Crkve u Pergamu napiši: “Ovo govori Onaj u koga je mač dvosjek, oštar: Znam gdje prebivaš - ondje gdje je Sotonino prijestolje - a čvrsto se držiš moga imena te nisi zaniijekao moje vjere ni u one dane kad je Antipa, moj svjedok, vjerni moj, ubijen kod vas - gdje Sotona prebiva“ (Otkrivenje 2:12,13 JB)

Stranice povijesti pružaju mnoge nadahnjujuće lekcije vjere. U gornjem su tekstu braća identificirala vremensko razdoblje koje obuhvaća život Arija, koji je živio od 250 A.D. do 336 A.D.

„Prezbiter iz Aleksandrije, Egipat, bio je naširoko cijenjen zbog svog znanstvenog, asketskog, i moralno uzornog života. Suprotstavivši se gospodstvu u crkvi, on je ponizno odbio ponudu da postane biskup Aleksandrije.“

Arije je postao glavnim glasnogovornikom gledišta rane crkve o nadmoćnosti nebeskog Oca iznad svih drugih bića. On se je odupro nastojanjima ljudi Crkve kao što je Aleksandar i Atanazije da izjednače Isusa sa Bogom. On je vjerovao da Biblija naučava da je Isusa trebalo visoko cijeliti iznad ljudi ne su – vječnog, su – jednakog, ili identičnog u stvari. Bilo je vrijeme kada Sina nije bilo; on je bio stvoren, poput svih stvorenja, od stvari koja nije prethodno postojala.

Koncil u Niceji

On je bio isključen iz crkve 321 A.D. od sinoda kojeg je sazvaio Aleksandar, vladajući patrijarh. Budući da se je spor eskalirao do te mjere da ugrozi jedinstvo carstva, Car Konstantin sazvaio je Koncil u Niceji 325 da se ta stvar riješi.

Car je preuzeo vodeću ulogu na samom koncilu, iako je dvojbeno da je on mogao shvatiti teološke točke koje su bile sporne. U osnovi političar, on je zaključio da je Aleksandrovo gledište bilo najprobitačnije. On je stoga prisilio koncil na njegovo usvajanje i zaprijetio s gubitkom položaja ako bi mu se itko usprotivio.

Koncil je odlučio da je Krist bio „rođen, ne stvoren,“ i „jedne suštine s Ocem.“ Razumljelo se da biti „rođen“ znači da je Krist imao samo prirodu i supstancu Oca, a ne da je bio stvoren od Boga iz ničega. Jedino su Arije i dvojica drugih biskupa odbili potpisati Kredo; sva su trojica bili protjerani.

Neustrašiv, Arije je sastavio suparnički kredo onome iz Niceje, što je toliko dojmilo Konstantina da je uzeo Arija natrag. Ali na sam dan ceremonije njegovog postavljenja, Arije je umro pod sumnjivim okolnostima, što je vodilo

do toga da su njegovi prijatelji sumnjali da je bio otrovan“ (Sedam Crkava Otkrivenja, Charles F. Redeker, 1989, stranica 12).

Gore citirani opis iz Otkrivenja sasvim dobro odgovara okolnostima oko raspre u koju je Arije bio uključen. Ivan kaže da je njegov vjerni narod živio „ondje gdje je Sotonino prijestolje.“ Arije i drugi koji su ga slijedili bili su i dalje dio crkvenog sistema ali nisu šutjeli. Oni su „se čvrsto držali njegovog imena.“ Kako to dobro opisuje doktrinarno stajalište Arija i drugih! Oni su branili istinu o nadmoćnosti Boga iznad svih drugih, čak i iznad Sina. Osim toga, Arije je odbio položaj biskupa Aleksandrije, u Egiptu, zato što je bio protiv gospodstva u crkvi.

To pokazuje poniznost koja ne podupire smjer kojim je crkva krenula stvarajući takvu hijerarhiju. U Otkrivenju 2:15 to je opisano kao nauka Nikolaita. Brat Russell to opisuje kao „teoriju gospodstva ili poglavarstva u crkvi. Svada oko toga tko bi trebao najveći postojala je među mnogim patrijarsima – ocima – prominentne crkve.“

On nadalje piše, „Pergam znači zemaljsko uzvišenje ... Tijekom tog razdoblja, dok je nominalna Crkva postajala sve popularnijom, pravi su Kršćani bili ispitani i prokušani uvođenjem i razvojem Poganskih i Papinskih

Arius (kao što je prikazano 1490)

Vijeće u Nicei, Fresco u Capelli Sistina, Vatikan

ideja. Poganski svećenici, nesprenni da izgube svoje položaje časti i utjecaja među narodom, nastojali su tako usmjeriti svoje ideje da odgovaraju novoj vjeri“ (R 5992,3).

Tekst također kaže da je Antipa bio „ubijen kod vas - gdje Sotona prebiva.“ Premda se to vrlo vjerojatno odnosi na simbolično izbacivanje iz naklonosti, u slučaju Arija to je moglo biti doslovno ispunjeno kada je Arije, čekajući da ga Konstantin ponovno primi u crkvu, bio vrlo vjerojatno ubijen, i tako postao „moj svjedok“ koji

nije zanijskao svoju vjeru zbog sigurnosti ili probitačnosti.

To je dio našeg duhovnog nasljeđa prenesenog od onih koji su branili ispravno razumijevanje Boga – On je jedan i najviši iznad svega. Mnogo dugujemo ljudima poput Arija. On je živio strogim i jednostavnim životom, odbijajući popuštanje kao što su mnogi svećenici njegovog vremena bili skloni činiti. On je živio životom predanosti i višim načelima i istini.

Nasljeđe svetih tog vremena uči nas da ustanemo za ono u što vjerujemo, ali na dostojanstven i plemenit način.

„Onomu koji pobjeđuje, ja ću dati jesti skrivenu manju“ (Otkrivenje 2:17).

Petar Valdo i Valdenzi

„Znam tvoja djela: tvoju ljubav, i vjeru, i služenje, i postojanost - i tvoja posljednja djela obilatija od prvašnjih“ (Otkrivenje 2:19).

Valdo je živio oko 1150 AD i bio je bogati trgovac iz Liona, Francuska. Jednog je dana čuo priču o bogatom mladom vladaru koji je pitao Isusa što mora činiti da naslijedi vječni život. Nakon diskusije Isus je konačno

rekao, „sve što imaš prodaj i razdaj siromasima pa ćeš imati blago na nebu. A onda dođi i idi za mnom“ (Luka 18:22).

Mladić iz priče je otišao tužan zato što je bio bogat, ali Petar Valdo je imao drugačiju reakciju. On je bio toliko potaknut da je, nakon što se je pobrinuo za svoju ženu i djecu, on na koncu razdijelio svoje vlastito bogatstvo siromašnima. U stvari, 1170 AD on je utemeljio grupu poznatu kao „Siromasi Liona.“

Budući da Valdo i njegovi suvremenici nisu ništa pisali o sebi, ono što znamo o njihovim ranim iskustvima popobirčeno je iz drugih izvora. Slijedi komentar o Valdu iz izvješća Katoličke Inkvizicije koji je nađen u arhivama crkve u južnoj Francuskoj.

„On se je pobrinuo da Evanđelja i neke druge Biblijske knjige budu prevedeni na narodni jezik...što je on često čitao, premda bez razumijevanja njihove važnosti. Zaluden sa sobom, on si je prisvojio prava Apostola drznuvši se propovijedati Evanđelje na ulicama, gdje je načinio mnogo učenika, i uključivši njih, i muškarce i žene, u sličnu drskost poslavši ih da i oni pak propovijedaju. Ti ljudi, neznalice i nepismeni, obilazili su okolo gradove, ulazili u kuće p a čak i u crkve, šireći mnoga pogrešna učenja okolo“ (vidi xenos.org/essays/waldensian-movementvaldo-reformation).

Ovo je bilo napisano iz perspektive Katoličkog Inkvizitora. Činjenica da je Valdo dao svoje znatno bogatstvo da pomogne siromašnima i ohrabrio druge da učine isto i zatim se posvetio javnom svjedočenju pokazalo je ponizan, posvećeni životni stil, a ne zaludenost sa sobom.

Inkvizitorov izvještaj dalje nastavlja, „Glavna hereza, stoga, gore navedenih Valdenžana bila je i još je uvijek prezir prema crkvenoj moći. Isključeni iz tog razloga i predani Sotoni oni su nataložili brojne zablude...Zavedeni sljedbenici i svetogrđni gospodari ove sekte drže i uče da oni nisu podložni gospodinu Papi ili Rimskom pontifu ili bilo kojem prelatu Rimske Crkve.“

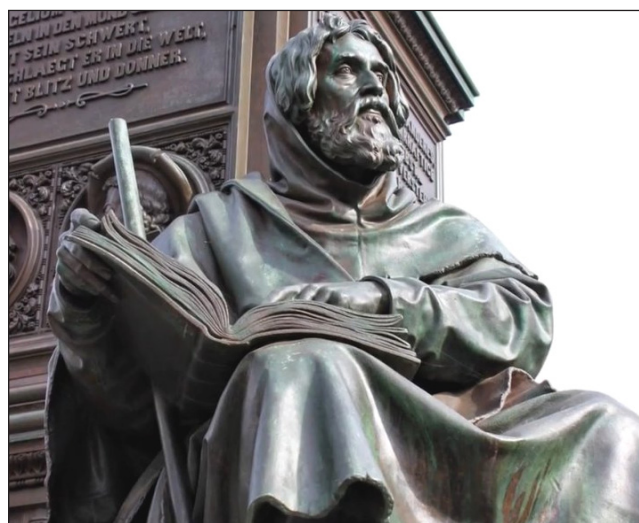
Zapazite da Inkvizitor nikada nije optužio Valdov karakter. On je jednostavno kritizirao vjerovanje da ljudi

nisu podložni Papi ili Rimskoj Crkvi. Inkvizitor je ukazao na Valdove sljedbenike kao na „Valdenze.“ Na početku Valdove službe, on i njegovi sljedbenici nisu imali prezir prema crkvenoj moći kao što je Inkvizitor napisao. Oni su jednostavno bili Katolici koji su željeli živjeti jednostavnim životom i propovijedati Evanđelje svijetu. Bio je to plemeniti osjećaj od početka.

Crkva nije imala nikakvih problema sa Valdenzima koji žive u siromaštvu. To je bila uobičajena praksa u Katoličkim samostanima, ali ta braća nisu željela živjeti u samostanima. Oni su željeli pomagati ljudima kroz propovijedanje Riječi. Međutim stav crkve je bio da su samo svećenici kvalificirani da propovijedaju, i stoga Valdenzi moraju prestati. Međutim, oni nisu stali, vjerujući da je svaki Kršćanin bio božanski ovlašten da svjedoči, i tako su i oni. Valdo je išao k tome da se četiri Evanđelja prevede na Provenca, drevnu verziju Francuskog. Bila je to prva Biblija na narodnom jeziku koju se moglo čitati.

Papa Lucije III je 1184 isključio iz Crkve Valda i Valdenze. Kako više nisu bili sigurni u Lionu, Francuska, oni su se sklonili u prekrasne planine jugoistočne Francuske isto tako kao i u regiju poznatu kao Piedmont, pokrajini u sjeverozapadnoj Italiji. Okruženi na tri strane sa Alpama, njihovi bi ih neprijatelji na koncu dostigli.

U tom trenutku u povijesti mnoge su grupe vidjele pogrešna učenja u crkvi i oni su utjecali na razmišljanje Valdenza. Neka od uobičajenih gorućih pitanja među tim grupama odnosila su se na ispravnost siromaštva i

Petar Valdo

Piedmont, na granici Francuske i Švicarske

asketizma kao načina duhovnog rasta. Oni su dovodili u pitanje ulogu obreda u svojim životima. Umjesto da ostave sve vjerske stvari svećenicima oni su priznali uključenost laika u Kršćansku službu i aktivnost. Oni su dovodili u pitanje besprijeekornost klera i svjetovni životni stil mnogih svećenika. Oni su otvoreno dovodili u pitanje Papinska tumačenja Biblije. I tako se s tim utjecajem Valdenžanski doktrinarni stav počeo još čvršće formirati.

Tijekom 30 – ak godina između ekskomunikacije Valda i prvog Križarskog rata protiv Valdenza, pokret se je širio nevjerovatnom brzinom. Postojale su grupe Valdenza diljem južne Evrope. Ljudi su se mogli dovesti u vezu s njihovim gledištima jednostavno gledajući na aroganciju i životni stil svećenika. Valdenzi su tvrdili da su sačuvali čist i neiskvareni oblik izvornog Kršćanstva.

U to vrijeme u povijesti, Papinski Križarski ratovi protiv Muslimana već su trajali više od jednog stoljeća, ali 1214 AD počeo je Križarski rat protiv Valdenžana. Bilo je to po prvi puta da je koncept križarskog rata bio upotrijebljen protiv Kršćana nekonformista.

„Dvadeset su dugih godina Languedoc i Provence u Francuskoj bili podvrgnuti kupanju u krvi koje nije samo izbrisalo najnapredniju kulturu tog vremena nego je uvelo ... u Crkvu ... pravilo da bilo koje ideološko odstupanje

mora biti slomljeno silom“ (Giorgio Tourn, *The Waldensians*, stranica 18).

Bio je to uzor koji će karakterizirati Rimokatoličku reakciju na Valdenze u idućih 450 godina. Povijest Valdenza tijekom tog razdoblja nevjerovatna je litanija genocida. Teško je znati koliko je mnogo Valdenza bilo ubijeno, vjerojatno na desetke tisuća. Prvi Križarski pohod počeo je u Francuskoj, zatim se raširio na Italiju, Njemačku, Čehoslovačku, Mađarsku i čak i Švicarsku. Naplaćena je smrtna kazna i zatvori su bili ispunjeni do kraja.

Ono što je izvanredno u svemu tome je da je, unatoč Križarskom pohodu, pokret nastavio rasti. Rast je

došao zbog njihovih neprestanih napora u svjedočenju. Progonstvo je prisililo da se oni nastave naprezati tajno. „Muškarci i žene, veći i manji, danju i noću nisu prestajali učiti i naučavati; radnik koji radi cijeli dan naučava ili uči noću“ (Edward Peters, *Heresy and Authority in Medieval Europe*, stranica 153).

Ta su braća ustrajala kroz veoma teška vremena. Valdenzi su postali jedna od najraširenijih nekonformističkih grupa u Mračnom Doku. Oni su bili ekskomunicirani i postali su jedna od najprogonjenijih grupa u povijesti. Za gotovo 700 godina, oni su bježali diljem Evrope ali ne bi zaniijekali svoju vjeru. Oni su ljubili, oni su služili, oni su svjedočili, oni su ugrozili svoje živote zbog Gospodina. Oni su žedali za Svetim Pismom i nisu dopuštali nikome da im govori da ne mogu čitati Bibliju.

Gledajući proročanski u budućnost, Isus je rekao „Znam tvoja djela: tvoju ljubav, i vjeru, i služenje, i postojanost.“ Mi sada možemo pogledati unatrag i jasno vidjeti kako je vjera pobijedila strah koji je došao s progonstvom. Kojeg li blagoslova da Gospodin proročanski opiše grupu braće poput njih. Kako bi smo željeli i sami imati hrabrost za stajati za istinu i ne dozvoliti protivljenju da ušutka naš glas. Oni su dio našeg nasljeđa Evandeoskog Doba.

„Znam tvoja djela, ljubav, službu i vjeru, tvoje strpljenje i djela tvoja. i posljednji biti više od prvog“ (Otkrivenje 2:19).

John Wycliffe i Lolardi

„Ali imaš u Sardu nekolicinu imena što ne okaljaše svojih haljina; oni će hoditi sa mnom u bjelini jer su dostojni. “Tako će pobjednik biti odjeven u bijele haljine i neće izbrisati imena njegova iz knjige života i priznat ću ime njegovo pred Ocem svojim i anđelima njegovim“ (Otkrivenje 3:4,5).

Gornji tekst se primjenjuje na vrijeme Johna Wycliffa, vjernog svjedoka koji je neumorno radio na tome da narod koji je govorio engleski opskrbi sa Biblijama. Wycliff je došao na scenu oko 200 godina nakon Valda, sredinom 1300 – ih. Za razliku od Petra Valda on nije bio biznismen.

Jedan ga je povjesničar opisao: „[Wycliff] je bio učenik, diplomac, majstor, doktor, i profesor na Oksfordskom Sveučilištu, instituciji kojoj nijedna nije bila ravna u Evropi... Wycliff na Oksfordu nije imao suparnika. On je bio čovjek vitkog okvira, blagog stava, ogromne energije, nepokolebljivog uvjerenja, i stroge jasnoće i čistoće života“ (History of the Church of God, stranica 457, Hassell).

Drugi je povjesničar napisao, „Velika tema Wycliffovog života bila je sažeta u njegovoj slavnoj izjavi, „Sveto Pismo je u vlasništvu naroda, ono za koje nijednoj stranki ne bi trebalo dopustiti da im ga oduzme“ (Foxe’s Christian Martyrs, Moody Press, stranica 323).

Premda on ima drugačiju pozadinu od Valda, njegova je strast za Biblijom jednako gorjela. Oni su obojica vjerovali da je imati čitku Bibliju u rukama naroda bilo važan princip. Danas postoji više od 500 Engleskih prijevoda. Prije Wycliffa nije bilo ni jednoga. Ako je netko želio čitati Bibliju, trebao je naučiti Latinski, ili Provençe, drevnu verziju Francuskog.

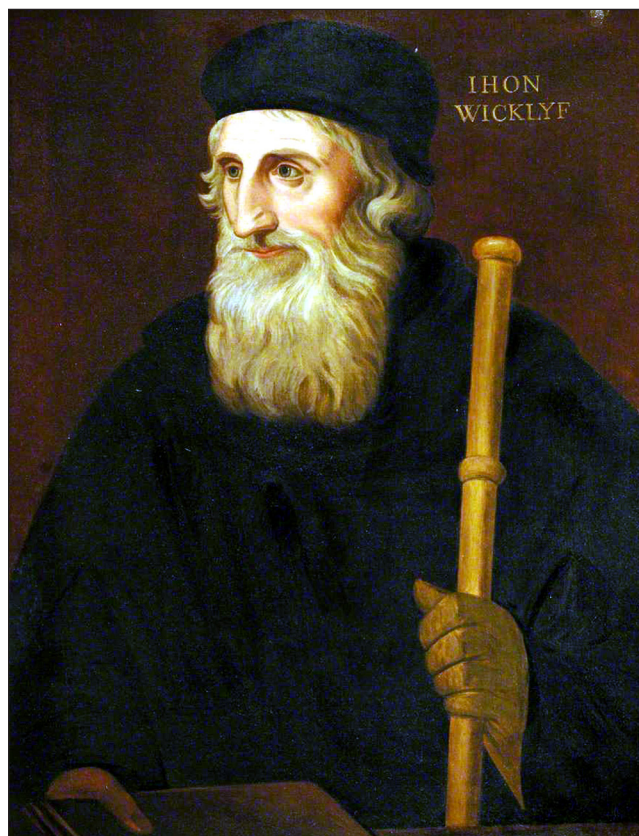
Rimokatolička crkva je znala da ako običan narod bude čitao Bibliju da će to voditi do propitivanja o crkvenoj dogmi pa su se stoga na svakom koraku protivili tome. Međutim imati Biblije dostupne masama bilo je komplicirano, budući da su knjige još uvijek bile pisane rukom. Proći će daljnjih 80 godina prije nego što Gutenbergov štamparski stroj počne masovnu proizvodnju knjiga. Stoga u početku, kada je Biblija bila prevedena na narodne jezike, potpune Biblije su još uvijek bile neuobičajene.¹

U dobi od 56 godina, Wycliff je slijedio svoje prethodnike javno kritizirajući svećenstvo. Primijetio je da su bogatstvo i moć toliko pokvarili crkvu da je bila potrebna reforma i da se crkva treba vratiti siromaštvu i

jednostavnosti Apostola. On je čak propovijedao da bi država trebala oduzeti vlasništvo od crkve. Promatrajući vladanje Papinstva, Wycliff je u konačnici zaključio da se proročanstva o Antikristu iz knjige Danijela odnose na taj sistem. On je pisao pamflete i držao predavanja koja su osudila Papinstvo i propovijedao je da bi Biblija, a ne Katolička crkva, trebala biti jedino pravilo kojeg bi narod trebao slijediti. On se je suprotstavio crkvenoj hijerarhiji, svećenstvu, oprost, ispovijedanju, pokori, štovanju likova, i transupstancijaciji.

Lolardi

Wycliffova učenja postala su popularna među njegovim studentima na Oksfordu i on je uskoro imao značajan broj sljedbenika. On je te sljedbenike organizirao u grupu putujućih propovjednika. Oni su njegovu poruku odnijeli diljem Evrope i izvan nje. Oni su postali poznati kao „Lolardi.“

Zanimljivo je porijeklo imena Lolardi. Postoje najmanje tri mogućnosti što se tiče njegove etimologije, od kojih su sve pogrdne. Bilo je sugerirano da je budući da su Wycliffova učenja postala popularna u Nizozemskoj, riječ bila uzeta od nizozemske riječi, lollaerd, koja znači ljuljati, kao kada majka ljulja svoje dijete za spavanje. Tako je izvedena i Engleska riječ „lullaby“ (uspavanka). Njegovi su neprijatelji rekli da su Wycliffova učenja ljuljala ljude da spavaju.

Druga je mogućnost da riječ dolazi od Latinske riječi lolium, koja znači „kukolj.“ To je značilo da su Lolardi bili kukolj pomiješan sa Katoličkom pšenicom. Treća je mogućnost da dolazi od stare Engleske riječi loller, koja znači „lijeni litalica ili lažni prosjak.“ Lolardi su iz početka mrzili to ime ali kasnije su ga smatrali znakom časti, razlikujući ih od crkve.

Nakon prevođenja Biblije, Wycliffovi su sljedbenici naporno transkribirali dodatne primjerke. Bio je to mučan proces, često zahtijevajući mjesece da se napravi samo jedna Biblija.

Wycliff je živio oko 150 godina prije Reformacije, ali njegova su učenja imala postati temeljem Luterovog djela. Protestantski povjesničari ukazuju na Wycliffa kao na „Jutarnju Zvijezdu Reformacije.“ Mi smo zahvalni za hrabre ljude koji su ustali za istinu i nisu bili zastrašeni snagom njihovih neprijatelja.

Progonstvo

Premda je bi ekskomuniciran i izgubio položaj na Oksfordu, Wycliff je umro prirodnom smrću. Za razliku od svog vođe, Lolardima nije bilo dopušteno da umru u miru. Poput Valdenza prije njih, oni su bili metodički lovljeni gotovo do istrebljenja.

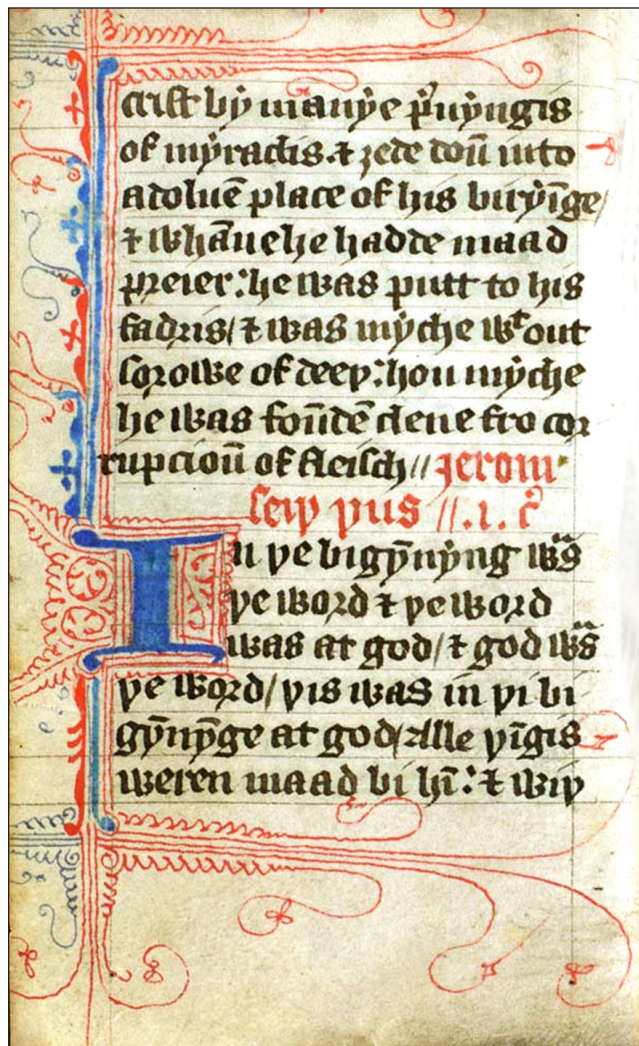
Nekih 40 godina nakon njegove smrti, kao čin prezira, Papa Martin V naredio je da se Wycliffove kosti ukloni sa njegovog mjesnog župnog groblja i da se spale. Pepeo je zatim bio bačen u mjesnu rijeku. Engleski je pjesnik William Wordsworth jednom napisao da će se Wycliffova učenja raširiti svijetom kao što se njegov pepeo raširio morem. I tako je i bilo.

Wycliffova se je poruka proširila Evropom. Godinu dana prije njegove smrti Engleski Kralj Richard II oženio je Princezu Anu iz Bohemije (današnje Češke). Princeza Ana voljela je Wycliffova učenja i njen je utjecaj vjerojatno bio razlogom zašto Wycliff nije bio ubijen.

Ana je počela davati Bohemijskim studentima stipendije da pohađaju Sveučilište u Oksfordu gdje su naučili više o Wycliffovim učenjima. Pod dojmom njegove poruke, oni su odnijeli njegova učenja natrag kući gdje će Jan Hus saznati za njih.

Pojedinac nikada ne zna kako će njegov stav za istinu utjecati na druge. Rezultati nečijeg djela u Gospodnjim

su rukama. Naša je odgovornost da jednostavno „propovijedamo Riječ, bilo zgodno ili nezgodno vrijeme“ (2. Tim. 4:2). Ti su Božji ljudi učinili svoj dio i vjerno su sačuvali Božju riječ.

Jedna stranica iz Wycliffove Biblije: 1410 Wycliffov Novi Zavjet, osobni primjerak slavnog mučenika Richarda Hunnea. Njegovi su parnice protiv Rimokatoličkog svećenstva u Engleskoj rezultirale s njegovim ubojstvom u Kuli Lolarda, i Hunnea je spomenu u Foxovoj Knjizi Mučenika. Hunnea su posmrtno sudili, i ovaj je Novi Zavjet bio spomenut u svjedočanstvima. Ovaj primjerak je vjerojatno najvažniji simbol Protestantskog pokreta u Engleskoj koji je u privatnim rukama. Bio je ponuđen za 2.75 milijuna dolara (<http://greatsite.com/ancient-rare-bibles-books/platinum.html>).

(1) Unatoč revnosti s kojom je crkva tražila uništiti Wycliffove Biblije, još uvijek postoji oko 150 kompletnih ili djelomičnih rukopisa. Iz toga možemo vidjeti kako je naširoko bila rasprostranjena u petnaestom stoljeću. Te su knjige bile napor ljubavi svetih Evandeoskog Doba. Oni su pisali ne samo sa tintom nego i sa svojom vlastitom krvlju. Trebali bi smo osjećati uzvišenu povezanost s braćom koja su predala svoje živote očuvanju i unapređenju Božje Riječi. Možemo li učiniti išta manje?

Jan Hus i Drugi Pred Reformatori

„Ali imaš u Sardu nekolicinu imena što ne okaľjaše svojih haljina; oni će hoditi sa mnom u bjelini jer su dostojni. “Taľo će pobjednik biti odjeven u bijele haljine i neću izbrisati imena njegova iz knjige života i priznat ću ime njegovo pred Ocem svojim i anđelima njegovim“ (Otkrivenje 3:4,5).

Bilo je providonosno to što su Wycliffova učenja bila uzeta u Bohemiju kroz utjecaj Princeze Ane. Jan Hus je bio obučavan za svećeništvo i bio je dekan teologije na Univerzitetu u Pragu, gdje je također propovijedao nedjeljom. Kada je čitao Wycliffovu literaturu postao je uvjeren i počeo je propovijedati protiv iskvarnosti svećenstva i otvoreno dovoditi u pitanje doktrinu mise. Kada je Papinstvo otvorilo prodaju oprosta u Pragu, Hus je žestoko osudio tu praksu. Premda popularan među narodom, morao je pobjeći iz Praga i živjeti na selu, doslovni izgnanik.

Dok je bio u izgnanstvu objavio je svoje najznačajnije djelo, De Ekklesija (Crkva). U njemu je osporio autoritet Pape i Kardinala. „Oni nisu crkva,“ on je rekao. „Crkva je jednom postojala bez njih. Temelj crkve bio je Krist, a ne Petar.“

Papinski odgovor bio je mnogo brži za Husa nego je bio za Wycliffa. U Konstanci, Švicarska, bilo je sazvano opće vijeće, i Papa je bio pozvao Husa. Njegovi su ga prijatelji upozorili da je to vjerojatno zamka, ali Češki Car Sigismund obećao je siguran prolazak na vijeće i sa vijeća. Hus je prihvatio poziv ali samo nekoliko tjedana kasnije bio je optužen za herezu i zatvoren. Dok je bio u zatvoru, postao je jako bolestan i kasnije je gladovao gotovo do smrti. On je ostao u zatvoru gotovo osam mjeseci sve dok, 5 srpnja, 1415, nije bila otvorena preliminarna rasprava. Bio je to fijasko. Kad god je Hus pokušao odgovoriti na optužbe protiv sebe, povici bi nadglasali njegove riječi. Bili su izneseni njegovi zapisi i zahtijevalo se da ih se odrekne. Njegov je odgovor bio zapanjujuće sličan riječima koje će Luter reći godinama kasnije. On se bude odrekao svojih učenja jedino ako se dokaže iz Svetog Pisma da su pogrešna.

Šestog srpnja, bio je odveden u katedralu i javno ponižen. On je bio obučan u punu svećeničku odoru i zatim su komad po komad, odrapili s njega i na kraju mu dušu predali đavlu. Velika papirnata kapa na kojoj su bile slike đavola bila mu je stavljena na glavu. Na kapi su bile napisane riječi, „Ovdje je Glavni Zagovornik Hereze.“

Dok je car to bespomoćno promatrao, bilo je očito tko ima konačnu vlast. Hus je bio izveden iz katedrale. Slijedi novinski izvještaj koji datira od 27 rujna, 1826.

„Stigavši na vrata Biskupske palače, on je vidio gomilu drva, i vjerovao je da je već na mjestu pogubljenja. Uskoro mu se razbistrilo, jer drva su bila zapaljena, vidio je kako donose njegove zapise, i jednog po jednog ih bacaju u vatru... On se je uskoro približio velikom području, koje je bilo očišćeno od mnoštva, koje se i je dalje guralo naprijed gdje je god budnost stražara jenjavala... U sredini je vidio nakupinu zavežljaja drški, usred kojih je bio podignut čvrst stup. Nekoliko muškaraca bilo je angažirano da donesu još drva na otvoreni prostor, i četiri velika snopa slame bilo je stavljeno unutar zavežljaja drški. Čovjek s divljim izgledom stajao je blizu stupa oko kojeg su bili nakupljeni zavežljaji drva. On je odmotavao zavojnice užeta, koje su nedavno bile umočene u vodu, i dva ili tri lanca bila su položena na klupu...“

„Krvnik je zatim uzeo odjeću, namazanu sa smolom i katranom. Bila je donesena Husu, i noseći to, on je bio vođen k lomači... Hus je najprije po sredini bio vezan sa konopcima. Preko njih je bio stavljen lanac, i lanci su bili stegnuti oko njegove lijeve noge i njegovog vrata. Tako čvrsto vezan za kolac, drveni zavežljaji... bili su nakupljeni do podbratka; slama je bila stavljena ispod i između njih gdje se mislilo da će najvjerojatnije najviše doprinijeti

Spomenik iz 1862 u Konstanci, gdje je Hus umro

žestini plamena. Usljedio je trenutak kojeg se strašno očekivalo.

„Krvnik se približio sa upaljenom bakljom; kada je vojvoda od Bavorske pristupio Husu, i glasno ga pozvao, zahtijevajući da se on treba odreći svojih pogreški; u isto ga vrijeme podsjećajući da za nekoliko trenutaka to više neće moći.

„Mislio sam da je opasnost već prošla,“ on je odgovorio; „ali na svu sreću, nisam u iskušenju da poreknem ono što sam pokrenuo. Ja sam naučavao istinu, i sada sam spreman zapečatiti je s mojom krvlju. Ona će u konačnici prevladati, premda ja to neću vidjeti. Današnjeg dana palite plamen progonstva oko siromašnog i bezvrijednog grešnika; ali duh koji me pokreće, će, poput feniksa, uzici iz mog pepela, jedriti veličanstveno visoko kroz mnoge nadolazeće vjekove, i dokazati cijelom Kršćanskom svijetu, koliko je isprazno ovo progonstvo, koliko nemoćan vaš bijes.“

„...Hus je vidio kako se baklja ponovno pali, i istog je trenutka čuo pucketanje zapaljene slame“ (The Massachusetts Spy and Worcester County Advertiser, September 27, 1826).

Opis onoga što se dogodilo previše je opširan da nastavimo. Uz strašan koncept spaljivanja nekog tko je živ, imati Husa koji je nosio odjeću umočenu u katran bio je podmukao način da se stvori maksimalna bol, jer je donijela vrućinu topljenja upravo na njegovo tijelo. Crnina te u katran umočene odjeće čiji riječi našeg tematskog retka još snažnijima kada opisuju Sardsku Crkvu. „Ali imaš u Sardu nekolicinu imena što ne okaljaše svojih haljina; oni će hoditi sa mnom u bjelini jer su dostojni. “Tako će pobjednik biti odjeven u bijele haljine i neću izbrisati imena njegova iz knjige života i priznat ću ime njegovo pred Ocem svojim i anđelima njegovim“ (Otkrivenje 3:4,5).

Isus svakako ukazuje na grupu braće koji su imali uvjerenje i hrabrost da drže svoje haljine čistima. Međutim neljudsko vjerovanje da je to bio čovjek kojeg je trebalo mučiti sa crnim haljinama i vatrom bilo je suprotno pravednom Gospodinu koji nagrađuje posvećenog čovjeka sa čistom odjećom pravednosti. Kontrast je uistinu izvanredan.

Kada se osvrnemo i pokušamo shvatiti što su naša braća pretrpjela za Gospodina i istinu, mi također mora-

Ivan Huss, mučenik, 1415

mo shvatiti da je to bila njihova prilika da zadobiju krunu života. Oni koji su je iskoristili mudro bili su nagrađeni, kako više nikad ne bi pretrpjeli takvu patnju. Progonstvo koje su izdržali zbog njihove nepokolebljive vjere bila je cijena koju su platili za besmrtnost.

Ta su braća postavila pozornicu za dolazeću Reformaciju. Rečeno je da je nakon proučavanja Wycliffovog i Husovog života, Luter došao do zaključka da crkva ne može biti reformirana. Ona treba biti odbačena.

Međutim ta su braća učinila nešto drugo za nas. Oni su nam ostavili primjer. Oni su bili „grad koji leži na gori“ čije svjetlo ne može biti sakriveno (Matej 5:14). Neka nas njihovi životi nadahnu da služimo sa istom revnošću i odlučnošću, i neka nam Gospodin da istu snagu da govorimo istinu i da stojimo za našu vjeru.

Martin Luter i Reformatori

„Znam tvoja djela. Evo, otvorio sam pred tobom vrata kojih nitko zatvoriti ne može. Doista, malena je tvoja snaga, a očuvao si moju riječ i nisi zatajio mog imena“ (Otkrivenje 3:8).

Reformacija je bila jedno od najvećih povijesnih razdoblja crkve. Ljudi poput Španjolca Mihaela Serretusa pisali su protiv nauke o trojstvu i zato su bili spaljeni na lomači od Kalvina. William Tyndale u Engleskoj neumorno je radio na tome da nam da suvremeni Engleski prijevod Biblije. Ulrich Zwingli iz Švicarske došao je do razumijevanja da je Gospodinova večera bila spomen, a ne ceremonija mise koja navodno poništava grijeh.

Michael Sattler, jedan od ranih vođa Anabaptista, razumio je da je krštenje dojenčadi bilo pogrešno. Umjesto toga, krštenje je bilo simbol posvećenja, a ne ceremonija koja je garantirala mjesto pojedincu na nebu. Svaki od te braće imao je niti istine koje kada ih se spoji kao skladnu cjelinu jesu poruka žetve u kojoj mi danas uživamo.

Mnogi od koncepata i učenja priznatih od reformatora bili su propovijedani stotine godina prije Reformacije. Ovaj novi pravac za Kršćanstvo imao je svoj temelj položen od strane „Pred Reformatora,“ ljudi poput Wycliffa, Husa i Savonarole (vidi sliku dolje). Oni su držali mnoge istine živima sve dok reformatori nisu bili spremni pokupiti ih i donijeti važnu i potrebnu promjenu.

Protestantska Reformacija bila je upravo to, protest protiv Papinstva kao antikrista. 31. listopada, 1517, počela je Reformacija s jednim čavlom, kada je Martin Luter postavio svojih 95 teza protiv oprosta na vrata crkve u Wittenbergu, Njemačka.

Kada je Luter primio bulu (Papinsku odluku) koja je zahtijevala da on povuče svoje izjave, Luter je, gotovo ceremonijalno, zapalio bulu, govoreći, „Što se mene tiče, umrijeti je bacanje; ja jednako prezirem naklonost i bijes Rima; Ja ne želim biti pomiren s njom; ili držati bilo kakvu komunikaciju s njom. Neka ona osudi i spali moje knjige; Ja ću, pak, ako ne mogu naći vatre, osuditi i javno spaliti cijeli papinski zakon, tu močvaru hereze.“

Dva velika biblijska načela imala su postati stupovima Reformacije. (1) Ponovno otkriće Krista i njegovog spašenja. (2) Otkriće identiteta antikrista.

„Cijela Reformacija počivala je na tom dvostrukom svjedočanstvu. Reformatori su ga jednoglasno prihvatili. I upravo to tumačenje proročanstva je stavilo naglasak na njihovo reformatorsko djelovanje. To ih je dovelo do pro-

testa protiv Rima sa izvanrednom snagom i neustrašivom hrabrošću. Nerviralo ih je tako da su se do krajnosti odupirali tvrdnjama otpadničke crkve. To ih je podržalo na mučeničkoj lomači. Doista, bila je to točka okupljanja i bojni krik koji je učinio Reformaciju neugasivom“ (Prophetic Faith of our Fathers, Svezak 2, stranice 243, 244).

Svako proučavanje Reformacije prirodno mora uključiti djelo Martina Lutera. Mnogim se Kršćanima nisu sviđali iskvareni postupci Papinstva, ali kad je Luter počeo otvoreno objavljivati svoje kritike drugi su se gorljivo pridružili.

Kada je Luter bio student prava na Njemačkom Sveučilištu u Erfurtu, otkrio je Latinsku Bibliju na polici knjižnice. Sve što je do tada znao o Bibliji naučio je iz svog Katoličkog molitvenika i propovjedi koje su držali mjesni svećenici.

Neizvjesno je što ga je potaklo da ode živjeti u samostan. Jedna mogućnost je da je to bila ideja umiranja i suočavanja Božje sudačke stolice koja se je probudila u Luterovom umu kada je bio iznenada umro njegov blizak prijatelj. Druga je mogućnost kada je tijekom užasne oluje, munja udarila blizu njega i on je povikao, „Sv. Ana, pomoz mi i ja ću postati redovnik.“ Luter je također imao teško djetinjstvo pa je mogla biti kombinacija faktora koji su ga uvjerili da uđe u redovnički život gdje je mogao

Girolamo Savonarola (1415-1498) -- Dominikanski redovnik iz 15. stoljeća iz Florence, Italija, koji je otvoreno govorio protiv političke iskvarenosti i nemoralnih postupaka, posebno onih počinjenih od svećenstva. Njegov naglasak na Sveto Pismo bilo je podsjetnik drugima koju su željeli reformaciju. Ovo je njegov lik sa kipa u Ferrari, Italija.

raditi, imati pokoru, i pokušati se učiniti prihvatljivim Bogu.

Redovnički život bio je težak. Redovnicima je bilo dozvoljeno samo pet sati spavanja i bilo je zahtijevano da pohađaju sedam molitvenih službi svaki dan počev u 2h ujutro. Oni su spavali na uskim kamenim pločicama sa slamom za posteljinu i samo dvije deke. Njihove su sobe bile vruće ljeti i hladne zimi. Redovnicima u obuci bilo je dopušteno imati samo dvije stvari, raspelo i zdjelu za prošenje, korišteno za podršku samostanu.

Lutera je mučio njegov vlastiti osjećaj krivnje. Vršeći sluganska djela i postupke samo ponižavanja on je smatrao da se može osloboditi svoje krivnje pred Bogom. Međutim čak ni takav životni stil nije mogao ublažiti Luterovu savjest. Taj ga je osjećaj krivnje najvjerojatnije vodio do toga da istražuje Sveto Pismo sve dok nije došao do razumijevanja koncepta opravdanja vjerom. Dok je prelistavao stranice Biblije, došao je do Rimljanima 1:17. „Jer pravednost se Božja od vjere k vjeri u njemu otkriva kao što je pisano: Pravednik će od vjere živjeti.“

Luter će kasnije napisati, „Cijelo mi je Sveto Pismo otkrilo drugačiji pogled. Božje je milosrđe dano besplatno. Međutim tijelo mora umrijeti da bi duh mogao živjeti. Jedino kada smo najniži On će posegnuti dolje i podignuti nas kroz Svoju milost. Ne davanjem milodara ili vršenjem dobrih djela, nego samo kroz vjeru. Ovaj mi je Pavlov odlomak otvorio vrata raja. Osjećao sam da sam ponovno rođen“ (Iz članka naslovljenog „Justification by Faith: The Lutheran-Catholic Convergence,” od Johna Reumanna).

95 teza

Dok je Luter dolazio do te predivne istine, Papa je bio zaposlen s planovima da dođe do novca — velike količine novca. Papa Leo X je bio ovlastio prodavanje oprosta za obnovu bazilike Sv. Petra u Rimu. Johann Tetzel bio je angažiran da napravi posao.

Luter, Augustinijanski fratar bio je u nesuglasju sa Dominikanskim fratrom, čiji je Dominikanski moto bio „Via Antiqua” (drevni put). Budući više naklonjen reformi i otvorenosti, Augustinijanski moto bio je „Via Moderna” (suvremeni put). Za „Via Antiqua” je bilo rečeno da su oni čuvali tradicionalnu vjeru i lovili here-tike. Oni su bili ti koji su postavljali gomile slame oko Husa kada je on bio spaljen na lomači.

Tetzel je paradirao u grad blizu Luterovog doma uz zvonjavu zvona. On je postavio Papinsku zastavu na gradskom trgu i pokazao Papinsku odluku za prodavanje oprosta na grimiznom i zlatnom baršunu. Sa hrpom tiskanih slova oprosta na stolu, on je počeo propovijedati da mrtve duše njihovih voljenih vabe iz čistilišta, moleći za milodare svoje djece da ih oslobode. Slogan koji je

Martin Luther

koristio bio je, „Kada kovanica u kovčežiću zazvoni, tako duša iz čistilišta izlazi.“

Kada je Luter čuo za to i vidio kako njegovi župljani nose pisma oprosta bio je ogorčen i zaprijetio je da će „napraviti rupu u njegovom [Tetzelovom] bubnju“ (www.reformation.org/luther.html). To je bila motivacija koja je dovela do toga da Luter napiše svojih 95 Teza protiv prodavanja oprosta.

Vrata crkvenog dvorca gdje je Luter zakucao svojih 95 Teza bila je oglasna ploča koledža. Postavljanje Teza u stvarnosti je bio poziv na raspravu o pitanju indulgencija. (www.historylearningsite.co.uk/the-reformation/the-95-theses/)

Napisan na latinskom, Luterov je poziv počeo govoreći, „Iz ljubavi prema istini i želje da ju se iznese na svjetlo, u Witenbergu će se raspravljati o sljedećim prijedlozima, pod predsjedanjem Časnoga Oca Martina Lutera, Magistra Umjetnosti i Sakralne Teologije“ (www.christian-history.org/95-theses).

Izlazeći sa stotinama argumenata na temu bilo je standardni studentski postupak. Zapravo, Sveučilište u Wi-

tenbergu isplaćivalo je bonuse fakultetu koji je sudjelovao pa čak i novčano kaznili one koji nisu. Međutim debata oko indulgencija se nikada nije dogodila. Malo je Luter shvaćao koliki će utjecaj njegov poziv na debatu imati na cijelu Evropu!

Tih 95 Teza bilo je brzo prevedeno sa Latinskog na Njemački, tiskano i naširoko umnoženo, čineći kontroverznu jednom od prvih u povijesti koja je bila potpomognuta sa tiskarskim strojem. Unutar dva tjedna, Teze su se proširile Njemačkom, i unutar dva mjeseca proširile su se diljem Evrope. Luter je bio zadivljen s tim kakav je učinak imao njegov stav.

Da zaustavi Tetzela, Luter je poslao kopiju svojih Teza Nadbiskupu imenom Albrecht. On je pozvao Albrechta da zaustavi prodavanje oprosta, podsjećajući ga da je Evangeoska poruka bila pravo blago crkve. Međutim tu je ležao skriveni skandal u kojeg je Luter stupio. Albrecht je tajno podmitio svoj odlazak na položaj Nadbiskupa. Da bi to učinio, on je posudio novac od grupe Evropskih bankara povezanih s Vatikanom. Da mu pomogne isplatiti dug, Papa Leo se složio da ti mu pola novca sakupljenog od Tetzelogovog prodavanja oprosta.

Kada se je Luter nedužno žalio Albrechtu za pomoć, on nije bio svjestan da je Albrecht u sukobu interesa. Međutim reakcija Papinstva bila je spora. Albrecht nikada nije odgovorio na Luterovo pismo. Umjesto toga, on je poslao Teze u Rim, sugerirajući da je to hereza.

Papa Leo je na koncu poslao niz Papinskih teologa da uvjere Lutera u pogrešku njegovih puteva. Zatim je, 1518, jednostavno otpustio Lutera kao „pijanog Njemca“ koji će promijeniti svoje razmišljanje kad se otrijezni.

Protivljenje iz Rima

Konačno, 7 kolovoza, 1518, Luter je bio pozvan u Rim da se odrekne svojih vjerovanja. On je imao jednu veliku prednost koja je nesumnjivo bila providonosna. Frederik Mudri, Saksonski Izabrani Knez, bio je Lutеров pristaša. U Rimskom Carstvu tog vremena Izabrani Knez bio je član Izbornog Kolegija, slično Američkom Izbornom Kolegiju. Njihov je posao bio izabrati cara. Ti su pojedinci imali veliki utjecaj i bila im je dana velika količina opsega u njihovim oblastima.

Kada je Luter bio pozvan u Rim, Frederik se umiješao i dogovorio mirni susret između Lutera i predstavnika Rima u Augsburgu, Njemačka. Oni su tamo došli do pomalo mirnog zaključka. Tetzeloovo djelo bilo je zaustavljeno, i Luter se je složio da će zatražiti oprost od Pape i da neće ohrabrivati narod da se odvaja od crkve. Međutim to se na kraju neće dogoditi. Neko vrijeme nakon njihovog sastanka u Augsburgu, Luter je napisao sljedeće u pamfletu s naslovom, „Kršćanskom Plemstvu Njemačke Nacije.“

Nadbiskup Albrecht

„Sada kad je Italija isisana, oni dolaze u Njemačku i počinju veoma tiho; ali uskoro ćemo vidjeti kako će Njemačka biti dovedena u isto stanje kao Italija...Tu je kupnja i prodavanje, mijenjanje, razmjena, i pregovaranje, varanje i laganje, pljačkanje i krađa, razvrat i zločinstvo, i sve vrste nepoštivanja Boga da ni sam Antikrist ne bi mogao gore. Sve te prekomjerne, pretjerane i najgore tvrdnje Pape izum su Pavla, s ciljem dovođenja Antikrista na pravi put, i da se Papu uzdigne iznad Boga“ (Od Lutera, Schriften, Svezak 10, stranica 51).

Luterovi spisi nastavili su kružiti uokolo, dosegnuвши Francusku, Englesku, i Italiju već 1519 godine. Kako je njegova popularnost rasla, studenti su dolazili u Wittenberg slušati ga. Papa je 15 lipnja, 1520, na koncu upozorio Lutera s papinskom bulom da ako se ne odrekne svojih 95 Teza i 41 drugih točaka pronađenih u njegovim spisima unutar 60 dana, da riskira svojim isključenjem iz Crkve.

U slavnim činu obrane, Luter je zapalio papinsku bulu. S njom je također zapalio sveske Katoličkog kanonskog zakona. On je to učinio kao reakciju na spaljivanje njegovih knjiga od strane crkve. Kada je spaljivao svoj primjerak bule, izvješteno je da je Luter rekao, „Zato što si ti pobrkao istinu Božju, danas će Gospodin pobrkati tebe. U vatru s tobom!“ (www.thegospelcoalition.org/article/abandon-the-reformation-abandon-the-gospel).

Luter je bio ekskomuniciran 4 Siječnja, 1521. Njegova je reakcija bila fokusirati se na proročanstva koja se bave sa Antikristom. On je vidio četiri univerzalna carstva iz

Vijeće u Wormsu. Riječ Dijezeza je od latinske riječi *Dietas*, koja znači Generalni Saziv. Worms je mali gradić u jugozapadnoj Njemačkoj.

Danijela 2 i 7 uvelike na isti način kako ih i mi vidimo danas, Babilon, Medo-Perzija, Grčka, i Rim.

On je vidio Papinstvo kao „mali rog“ iz Danijela 7 kako dolazi iz podjela Rima, postaje snažan i govori velike stvari. On je poistovjetio Papinstvo i samog Papu sa „tajnom bezakonja“ iz 2. Solunjanima 2.

Kao što Edwin Froom piše, „On je proširio temelje Reformacije i stavio ih na sigurno tlo proročanske vjere“ (Prophetic Faith of our Fathers, Svezak 2, stranica 261).

Njegove su riječi postale više od mišljenja jednog ekskomuniciranog čovjeka. One su bile utemeljene na biblijskom proročanstvu, dajući poruci stvarni autoritet. Ta je potpora na koncu dovela da Papinske protureformacije, gdje su bila predložena alternativna objašnjenja proročanstava. Poruka koju čujemo iz konzervativnih Protestantskih izvora danas identificira Antikrista, Čovjeka Grijeha, kao pojedinca koji se tek treba pojaviti na zemlji. To je priznao Katolički svećenik, Francisco Ribera, tijekom protureformacije kako bi odvratio pažnju od Reformatorske poruke da je Papinstvo bilo Antikrist. Liberalni Protestanti, u onoj mjeri u kojoj proučavaju Otkrivenje, kažu da je Antikrist imao svoje ispunjenje u poganskom Rimu, učenje koje je inicirao Jezuitski svećenik, Luis Alcazar, oko 1600. Oba učenja izbjegavaju poistovjećivanje Antikrista s Papinskim Rimom.

Luter je zatim bio pozvan od Rimskog Cara. Međutim, Frederik Mudri se je opet umiješao i rekao da bude predao Lutera Vijeću u Wormsu, Njemačka, ako mu car zagarantira siguran prolaz. Nakon što je primio to jamstvo, Luter je pohodio skup u Wormsu.

Luter je otišao na skup s namjerom objašnjenja svog stava da je Papinstvo ispunilo proročanstva o Antikristu. Car Charles V, vodio je sastanak, i očekivalo se da će se Luter odreći svojih gledišta. Međutim Luterov odgovor odjeknuo je kroz povijest kao jedan od najvećih glasova Kršćanske savjesti:

„Osim ako me se opovrgne i uvjeri svjedočanstvima Svetog Pisma ili jasnim argumentima (budući ja ne vjerujem niti Papi niti samom vijeću, bilo je očito da su često griješili i proturječili samima sebi) Ja sam vezan Svetim Pismom koje sam citirao, i moja je savjest zarobljenik riječi Božje. Ja ne mogu i neću se odreći ničega, budući je nesigurno i opasno činiti išta protiv savjesti. Ovdje ja stojim, Bože pomoz mi!“ (History of the Christian Church, Phillip Schaff, Svezak 6, stranica 303).

Froom komentira na to govoreći, „Moralna hrabrost uključena u to stajanje kao pojedinca naspram tako briljantnog skupa — opravdavajući davno izgublenu istinu protiv drevnog i gotovo sveopćeg mišljenja čovječanstva, ne bojeći se nikakvog prijekora nego svoje vlastite savjesti i ne plašeći se bilo čijeg negodovanja osim Božjega — zaista je imponantna. To je jedan od heroja povijesti. Zaista Luter je bio Božji instrument za to vrijeme“ (Prophetic Faith of our Fathers, Froom, Svezak 2, stranica 262).

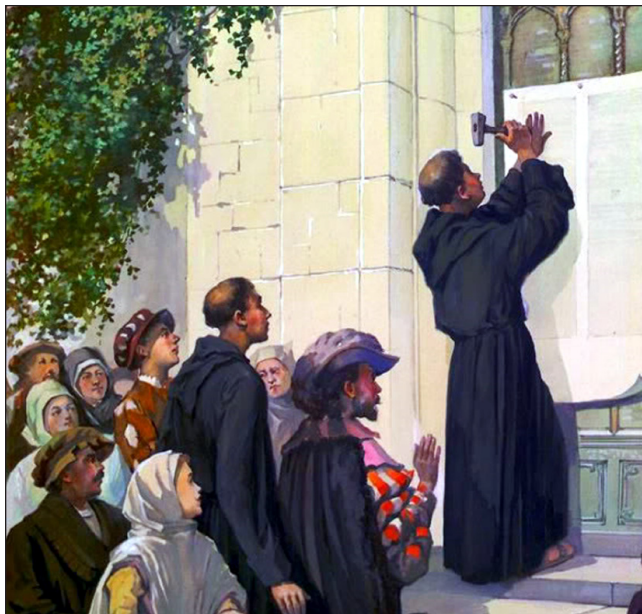
Dok je Charles V razgovarao s drugim članovima vijeća, Luter je napustio Worms. Znajući da je Luterov život u velikoj opasnosti, Frederik Mudri se je pobrinuo da Luter bude doveden u Dvorac Wartburg gdje je ostao skriven idućih 11 mjeseci. Vrijeme koje je proveo tamo bilo je iznimno produktivno budući je preveo Novi Zavjet na Njemački. Luterova je Biblije prošla kroz 17 izdanja i 50 reprinta u idućih 12 godina.

Sa tako snažnim protivljenjem, iznenađujuće je da je Luter umro prirodnom smrću. Da nije bilo zaštite Frederika Mudrog, i kasnije njegovog brata Ivana, Luterova bi sudbina sigurno bila drugačijom i Reformacija bi možda bila zaustavljena. Drugi nisu bili pošteđeni užasne smrti. Međutim, Luter je bio i dalje potreban za djelo Reformacije koje je bilo u toku.

Kao što je navedeno ranije, Reformacija je bila mnogo šira od Luterovog djela u Njemačkoj. Ali Luter je zapalio plamen strasti za reformom diljem sve Evrope. Tekst koji je citiran na početku ovog članka je toliko prikladan djelu Reformacije: „Znam tvoja djela. Evo, otvorio sam pred tobom vrata kojih nitko zatvoriti ne može. Doista, malena je tvoja snaga, a očuvao si moju riječ i nisi zatajio mog imena“ (Otkrivenje 3:8).¹

Reformacija je stvarno bilo vrijeme otvaranja vrata. Papinstvu više neće biti dopušteno da drži vrata doktrina zatvorenim. Toliko je prikladno što je Luter prikovao svojih 95 Teza na vrata Sveučilišne crkve. Ta su vrata simbolizirala Isusovo otvaranje razumijevanja velikih istina običnom čovjeku. Bio je to početak „čišćenja svetišta.“ To su bila vrata koja je sam Gospodin otvorio i koja nijedan čovjek nije mogao zatvoriti.

Dva dodatna važna Luterova učenja bila su da je „Isus Krist milošću Božjom okusio smrt za svakoga“ (Hebrejima 2:9), i spavanje duše (naučavano od 1523). Lu-

Postavljanje 95 Teza u Witenbergu

ter je rekao, „Sve što je rečeno u besmrtnosti duše...nije ništa drugo, nego izum antikrista da učini da mu lonac prokuha.“² Luter je također „prigovorio na i umjesto toga izbjegavao pojmove Dreifaltigkeit, Dreiheit, unitas, trinitas (trostrukost, troboštvo, jednobošтво, trojstvo)“³

Naši su životi toliko drugačiji od toga što su ti sve-ti doživjeli. Ali mi moramo napraviti duhovnu vezu sa srcem koje može reći „Sola Scriptura,“ „Jedino Sveto Pismo,“ i biti spremno, ako je to potrebno, umrijeti za naša uvjerenja. Mi se možemo pridružiti Wycliffu, Husu, Luteru, Servetusu, i drugima i reći, „Ja se neću odreći svoje vjere.“

Neka Gospodin pomogne svakome od nas poistov-jetiti se s našom braćom Evandeoskog Doba. To je naše nasljedstvo. Jednog ćemo dana možda raditi s njima, nastojeći častiti Gospodina i donoseći ga u potpunosti u društveno tkivo društva.

(1) Napomena Urednika: Drugo gledište što se tiče vremenske primjene ovog retka je da fraza „otvorena vrata“ opisuje širenje Protestantske etike u novi svijet preko mora i da je Reformacija bila crkva u Sardu, čija se nada bijelih haljina povezuje sa učenjem o Opravdanju koje je bilo žig Reformacije. Zapovijed „pokajte se“ (reforma) označava Luterovo djelo i drugih iz njegovog vremena. „Jutarnja zvijezda“ četvrte crkve bila je skrivena veza s Wycliffom kao „jutarnjom zvijezdom“ Reformacije.

(2) Bayles Historical and Critical Dictionary, Svezak 3, stranica 2067.

(3) Adolph Harnack, History of Dogma, Svezak VII, stranice 225-226.

„Tko pobjeđuje, odjeven u bijele haljine.“ (Otkrivanje 3:5).

Uvod u Svjedočenje Licem u lice

„Riječi kazane u pravo vrijeme zlatne su jabuke u srebrnim posudama“ (Izreke 25:11).

U pismu Bratu Russellu, jedna je sestra napisala, „Pojedinaac je zapanjen na koje sve načine različiti ljudi, od kojih se mnogi izjašnjavaju kao Kršćani, primaju istinu. Neki u potpunosti okrenu uho, i promjene temu razgovora što je prije moguće; drugi su ravnodušni – istina koja im se propovijeda je dovoljna; oni ne žele biti mudriji od svojih roditelja, itd.; drugi su uplašeni i navode da znakovi vremena nagovještavaju da se približava neka velika katastrofa samo što oni ne znaju kakva. Drugi, i to su svećenici i učeni ljudi s kojima sam razgovarao, priznaju da smo mi došli u zla vremena; ali da dolaze svjetlija vremena, da se približava doba veće vjere, itd. Šteta što ne mogu vidjeti kako će se sve to dogoditi! Ali, hvala Bogu, postoji nekolicina koji imaju uho za slušanje“ (R3643).

Kada je riječ o svjedočenju, zanimljivo je kako je sjeme zasadeni i ponekada se čini kako se mirisni grm ruža brzo pojavi. U drugim slučajevima, samo se pojavi jedan cvijet. Ponekada ostaje hrpa sjemenja koje nikada ne uhvati korijena.

Mnogi od naše ljubljene braće sada su u istini zbog neumornih napora u svjedočenju, kroz velike produkcijske napore i pojedinačne glasove. Braća su pronašla istinu kroz traktate, Sveske ostavljene od kolportera, multimedijalni prikaz „Zato sam došao na svijet,“ radio program Christian Questions, štandove, poštanske pošiljke, od radnih kolega i još više toga.

Sljedeći članci predstavljaju svjedočanstva neke od te braće – onih koji su bili posebno uključeni u svjedočenje i onih koji su se odazvali pozivu. Što je bilo ono što je pomoglo onome koji je svjedočio da istupi iz svoje zone ugone i da ispriča staru, staru priču? Što je bilo to što je pomoglo primatelju da prihvati poruku koju mnogi drugi odbace? Koji je dio poruke ili glasnika ostavio dojam na njihove umove?

Tijekom poduzimanja tog projekta, događao se koncept „sklopa događanja.“ U mnogim je slučajevima bilo očito da je Gospodin poduzimao male pripreme korake za pronalaženje istine – to nije nužno došlo sve odjednom. Na um dolazi slika krijesnice u ljetnoj noći. To je kao da je osoba vidjela treperenje svjetlosti krijesnice, ali nije bila

potaknuta nastaviti dalje. Mjesecima ili čak godinama kasnije, tu je bilo još daljnje treperenje ovdje ili treperenje ondje. To je ostavilo utiske u memoriji ali nije rezultiralo nikakvim djelovanjem. Mnoga mala iskustva na koncu su se udružila kako bi formirala providnost nužnu da dovede srce k istini, kao da je svjetlo bilo dovoljno svijetlo od čitave staklenke krijesnica. I stoga, premda s vremenom se može činiti da naši napori u svjedočenju ne donose rezultate, mi možemo biti ta jedna krijesnica koja pomaže voditi, korak po korak, k Gospodinu.

Mnogi će se čitatelji prisjetiti društvenog pritiska, borbe, krivnje, straha, i prestrašenosti koja su neka braća doživjela. Mnogi su bili nezadovoljni sa porukom koju su slušali od svoje vlastite crkve i nisu bili spremni prihvatiti ideju, „to je upravo tako.“ Nezadovoljstvo može biti katalizator za pretraživanje.

Mi se molimo da vas ove priče ohrabre da pazite na prilike koje Gospodin stavlja na vaš put. „Riječi kazane u pravo vrijeme“ mogu promijeniti život i ti možeš biti onaj koji će ih izreći. Mi svi imamo priču za ispričati i pitanje, „Kako si ti počeo hoditi s Gospodinom?“ je uvijek najbolji način da se upoznamo i da ojačamo naše sveze i našu vjeru.

R3643: „Mislite li da Gospodin namjerno namjerno ne da onima koji vrše djelo da vide rezultate kako bi dao prostora za pokazivanje vjere? Oni bi trebali vjerovati da „njihov trud nije uzaludan u Gospodinu,“ bez obzira mogu li ili ne vidjeti njegov izvanjski plod. Naš Nebeski Otac želi da mi radimo za njega, ne za rezultate – rad zbog principa, ne samo iz želje da vidimo kako naši rezultati napreduju. Ne bi smo li također trebali vrednovati plod rođen u našim životima s više posljedica nego rezultati truda na polju žetve?

Projekti za Svjedočenje

„Ja sam se zato rodio i došao na svijet da svjedočim za istinu.
Tko je god od istine, sluša moj glas“ (Ivan 18:37).

Mnogim Istraživačima Biblije je poznat DVD „Zato sam došao na svijet“ u kojemu je poruka Istine satkana pričom o Isusovom životu. Ali neki možda nisu svjesni toga kako je taj video započeo kao projekt inova-

ativnog javnog svjedočanstva koje nastavlja nadahnjivati i četrdeset godina kasnije.

Kasnih 1970 – ih, Brat George Tabac, starješina kod Istraživača Biblije u Čikagu nekih četrdeset godina, čitao je o novoj tehnologiji nazvanoj „Multi - medijska“ produkcija. Razmišljao je kako bi bilo izvrsno predstaviti prekrasnu poruku Istine koristeći taj novi pristup. On i njegova žena, Sestra Florence, prisustvovali su demonstracijama te opreme isto tako kao i nekoliko izložbi čija su obilježja bile sve vrste opreme.

U isto su vrijeme, imali priliku posjetiti Izrael, uzevši mnoge fotografije s tog područja. Ideja o kombiniranju mnogih prekrasnih slika stvarnih mjesta kojima je Isus kročio sa pričom o njegovom životu, koristeći tu novu tehnologiju, rodilo je taj novi, suvremeni napor u svjedočenju.

Tabakovi su kupili tu novu opremu i smjestili je u svoj dom, kao kad bi bila postavljena za aktualnu prezentaciju. No trebalo je i dalje učiti o tom novom mediju.

Jednom kada je skripta bila dovršena, naracija je bila zabilježena i svi vizualni materijali za tri ekrana bili „ukrcani“ kako bi se podudarali s naracijom. To je bilo prije osobnih kompjutera ili interneta.

Mnoga su braća sudjelovala birajući slike, bilo koristeći fotografije uzete u Izraelu, slike iz knjige Isus iz Nazareta, ili pretraživanjem drugih knjiga.

Sve se je vizualne prikaze trebalo namjestiti na staklene ploče prije nego ih se stavi na transportnu traku. Kako se je naracija nastavila a vizualni prikazi bili odabrani, započelo je programiranje prezentacije. Naracija je bila zabilježena na filmskoj traci koja se okretala. Audio – vizualni programer postavio je sinkronizacijske tonove na jedan audio zapis magnetofona. Kada je vrpca bila reproducirana, programer je prepoznao svaki ton i pustio odabranu projekciju. Kako se je to nastavilo, bio je učinjen odabir muzike koja je bila zabilježena na dvije od četiri trake za snimanje.

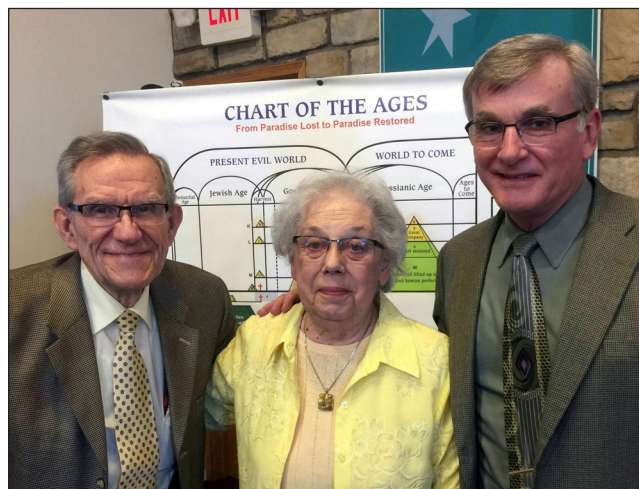
Trebalo je oko pet godina za dovršiti tu produkciju. Nakon završetka, bilo je vrijeme za oglašiti prvo prikazivanje! Bilo je pripremljeno 66,000 traktata i 1,500 plakata i distribuirano. Oglas je bio postavljen u pet novina i također se je oglašavalo na šest radio postaja, zajedno sa 450 pisama poslanih mjesnim svećenicima.

Prva prezentacija bila je na Cvjetnicu, 19 Ožujka, 1978, u Carl Sandburgu Jr. High School u Elmhurstu, Illinois. Bilo je prisutnih oko 800, i bila su planirana dva prikazivanja. Ukupan broj posjetitelja za obje prezentacije bio je 1200! Bilo je toliko mnogo automobila koji su željeli izaći s obližnje autoceste što je stvorilo prometnu gužvu, i braća su pomogla oko reguliranja prometa. Bila je to radosna prigoda. Braća u Čikagu nikada prije nisu doživjela takav odaziv. Uskoro su počeli pristizati zahtjevi od drugih ekklesija da se i u njihovom gradu prikazuje taj film „Zato sam došao na svijet.“

Na Putu

Bilo je potrebno planirati datume i napraviti pripreme za transportaciju za prikazivanja na drugim mjestima širom zemlje. Svaki razred domaćin naručio je traktate i plakate. Izdavaštvo Istraživača Biblije bilo je zauzeto tiskanjem, rezanjem, sklapanjem i otpremom, kako bi se osiguralo da to braća prime dovoljno unaprijed, kako bi se to moglo distribuirati na vrijeme.

Bio je osiguran veliki kombi za prijevoz 17 elemenata opreme. Braća su volontirala vozeći kombi i postavljajući

Br. George i Sestra Florence, sa Br. Joeom Shellom

produkciju gdje god je bilo potrebno. Grupa braće (često timovi bračnih parova) putovali su gotovo svakog tjedna prve tri godine. U mnogim prilikama jedna bi grupa putovala u razne gradove. Druga bi grupa zatim letjela na posljednju lokaciju a prva bi letjela doma. Druga bi grupa zatim nastavila voziti na druge lokacije.

Jedna sestra, koja je bila u grupi od dvije sestre sastavljenoj u Ft. Collinsu, Colorado; Albuquerque, New Mexico; Phoenix, Arizona; i San Diego, California, danas se prisjeća:

„Bila je prednost služiti i biti dijelom takvog zapanjujućeg i razrađenog napora. Bila sam zapanjena predanošću i ozbiljnošću te mnoge posvećene braće, toliko drugačije od onog što sam ikad vidjela. Vrijeme, talenti, i resursi stavljeni na raspolaganje o vlastitom trošku – nikada ne tražeći niti novčić. {1} Kako se ne bi pouzdali u to da Božja ruka pokreće taj „oblak“? I tako smo otišli. „Evo, ja; mene pošalji.“

Preko Oceana

Zbog međunarodne uporabe, produkcija je bila izmijenjena na jedan projektor. Skripta je bila skraćena, prevedena, i ponovno snimljena na različitim jezicima. Godine 1982 bila je prikazana na prvom Međunarodnom Kongresu održanom u Kufsteinu, Austrija, i korištena kao javno svjedočanstvo na Njemačkom jeziku.

Bilo je dozvoljeno da dvostruki setovi opreme i slajdova budu također prikazani i u Francuskoj. Uskoro su bile dodane, Poljske i Rumunjske verzije. Između 1982 i 1986 bilo je korišteno u povezanosti sa Poljskim zborom i pokazano u 44 grada u Poljskoj, gdje su mnogi nazočili.

Konačni Dolazak Videa i Interneta

Pomoću računalnih pomagala, „Zato sam došao u svijet“ bio je kasnije dodan u videozapis. To je omogućilo korištenje video klipova i različitih prijenosa. DVD je bio preveden na Francuski, Poljski, Ukrajinski, Ruski, Rumunjski, Španjolski, i Tamil.

Pokazalo se je blagoslovom, ne samo braći koja su to koristila u osobnom svjedočenju, nego i za djelo javnog svjedočenja. Tehnologija je napredovala, i DVD –i se sada lako reproduciraju. Prezentacija je sada dostupna online kako bi ju cijeli svijet mogao vidjeti i biti nadahnut pričom o Isusu kao otkupnini za sve. Mi ne znamo koliko je mnogo života bila taknuto s naporom braće koja su učestvovala u pretvaranju te ideje u uspješnu realnost.

Mi ne znamo koliko je mnogo pojedinaca bilo blagoslovljeno vidjevši „Zato sam došao u svijet“ u bilo kojem od tri formata. Međutim jedan brat koji duguje svoj dolazak u istinu zbog „Zato sam došao u svijet“ je Brat Joe Shell, koji je sada starješina u Čikaškoj ekkle-

siji Istraživača Biblije. On je drugi dio „Sparivanje kroz svjedočenje“ izabranog za ovaj članak.

Priča Brata Joea

Kada sam bio dijete, imao sam osjećaj za Boga koji je bio drugačiji od onoga što sam dobivao od svijeta. Pitao sam se zašto je to tako, ali nisam bio toliko radoznao i nisam postavljao mnoga pitanja.

Imam rana sjećanja na televizijsku reklamu iz 1960 – ih koju je proizvela Mormonska Crkva. Stih kojeg sam ulovio bio je, „Uistinu Božje djelo na zemlji mora biti naše.“ Ova se je izjava uselila u moje misli. Postoji posao kojeg treba izvršiti. On je naš, jer smo ga pozvani izvršiti. On je na zemlji. Desilo se da su to sve bili elementi u koje ja sada vjerujem, dolazeći iz nevjerovatnog izvora. To je bilo jedno od mojih najranijih koračnih kamenova k razumijevanju da ako Bog ima plan, kakav god on bio, on bi nekako uključivao Njegovo stvorenje. Nadalje, zašto neko od Njegovih stvorenja ne bi moglo doći u odnos s Njim upravo sada? Ja sada vidim da Bog može koristiti ljude ili iskustva da budu strelica koja će vas usmjeriti tamo gdje On vodi.

Majka mi je umrla kad sam imao 12 godina, a moj je otac umro kad sam imao 21. Sjećam se da sam kao mlad čovjek želio dosegnuti Boga ali nisam znao kako. Oženio sam se kratko nakon očeve smrti i pridružio se vojsci. U Kaliforniji sam imao vojnu obuku, ali su obiteljske stvari zahtijevale da se vratim u Čikago i poklonim im pažnju. Otišao sam kapelanu Ratnog zrakoplovstva zatražiti ako može napisati pismo preporuke tako da se opet vratim u moju prvotnu bazu i nastavim obuku. Nisam otišao kapelanu zbog vjerskog savjeta; otišao sam zbog praktičnih razloga.

Tijekom sastanka desilo se nešto božanski smišljeno. Kapelan me je izravno pitao, „Vjeruješ li u Isusa Krista?“ Nikada me nitko nije tako nešto pitao, i bio sam iznenađujuće emotivan. Rekao sam, „Da.“ Bio je to ključni trenutak u kojem sam naglas priznao da vjerujem. Do tog trenutka bio sam „Kršćanin u spremniku,“ ne govoreći o vjerskim stvarima svojoj obitelji, prijateljima ili školskim drugovima. Vjerujem da su čežnje i žudnje koje

sam imao cijeli svoj život sada bile „pozicionirane,“ i kapelan je bio oruđe u Gospodnjim rukama da me podbode na to.

Moje vjerske čežnje nisu završile tamo u Čikagu. Našao sam prilike da ih malo više istražim, ali nikada nisam imao želju samo tako otići u crkvu ne poznajući nikoga, niti sam imao prijatelje ili obitelj koji bi bili spremni to učiniti sa mnom. Ono što sam znao o svakidašnjem Kršćanstvu nije me privlačilo. Instiktivno sam znao da je postojalo nešto više.

Uzeo sam pismeni kolegij i napisao članak s naslovom „Moralni Relativizam,“ studiju o tome kako se moral mijenja već ovisno o kulturi i okolnostima. Istraživanje i razmišljanje o temi prisililo me da dođem do zaključaka o tome kako mi imamo osjećaj moralne obaveze jedni prema drugima i Bogu. Dokazao sam sam sebi da je moral važan! Bio je to daljnji koračni kamen, jer me pisanje tog teksta poučilo o važnosti uzimanja vremena i napora da se razmišlja i da se nađe istina o nekoj stvari. Mi najprije moramo dokazati stvari sami sebi i zatim postupati po tim otkrićima. To mi je pomoglo shvatiti da mi sami moramo istraživati a ne samo slijepo prihvaćati misli, zapise, i izričaje drugih ljudi. Mi moramo istinu učiniti svojom svojinom. Pojedinaac može vidjeti kako se kada si kasnije Istraživač Biblije to uklapa u taj koncept kojeg sada zauvijek smatram važnim.

Sredinom 1980 – ih, saznao sam da se u Triton Community College in River Forest, IL. pokazuje „Zato sam došao u svijet.“ Godinama sam odbacivao tradicionalna doktrinarna gledišta što se tiče pakla i trojstva jer ih nisam mogao uklopiti u ono za što sam vjerovao da Bog jeste.

Nisam doživio nekakvo intuitivno shvaćanje realnosti gledajući prezentaciju, ali moja je reakcija bila da je to bilo razumno predstavljanje istine, ostavljajući me sa željom da učim više. Imalo je elemente osjećajnosti, ali ne previše. Činilo mi se iskrenim. Pokazalo je dovoljno o planu i ja sam shvatio da je postojao osobni element u Božjem planu, vraćajući se unatrag na tu reklamu iz 1960 – ih.

U prikazu nije bilo nikakvog aspekta u vezi toga tko je bio Isus, što je učinio, ili čak o kraljevstvu a koji bi stršio. Umjesto toga, sve se skladno uklapalo i bilo je razumno mojoj savjesti što se tiče toga tko je Bog i Njegovog plana za čovječanstvo. Nije bilo ničega od onoga što sam čuo a

da mi je um rekao, „Ja to odbacujem.“ Nije bilo ničega za odbaciti. Bilo je razumljivo i ostavilo me je sa željom da saznam više. Morao sam to nastaviti!

Nasuprot tome, nikada nisam imao želju tražiti i sastajati se s bilo kakvim vjerskim tijelom. Točka. Nisam imao želju ići u neku denominacijsku crkvu, zato jer sam smatrao da bi mi rekli nešto što bi me učinilo da se migoljim. Nije bilo migoljenja u poruci „Zato sam došao u svijet!“ Sjećam se kako sam imao osjećaj, „Sada sam spreman. Spreman sam pogledati i vidjeti koliko je to razumno.“ Imao sam 30 godina.

POUKA ZA SVJEDOČENJE: Istina je razumna i logična. Neka njen sklad bude privlačan onima koji imaju uho za čuti. Prihvaćanje poziva da dođem na Nedjeljni sastanak bio je veliki korak za mene. Sjeo sam na sastanku i uskoro shvatio da nemam Bibliju kao i drugi. Sestra Roberta Tabac zapazila je to i posudila mi je Bibliju. Imao sam potrebu i ona je to riješila. To je ostavilo utisak na mene. Godine 1993 bio sam kršten na Kongresu u Čikagu (Chicago Memorial Day convention).

Bog se bavi sa nama na individualnom nivou dok mi pokušavamo oponašati Isusa. To znači različite stvari za nas, zato što mi svaki imamo različita iskustva. Bez obzira kamo me ovaj put vodi, Ja želim doći do zaključaka za koje želim da budu ugodni našem Nebeskom Ocu.

Volim razmišljati o tome kako će se djelatnost širenja istine nastaviti. Kada mi primimo naša nova tijela i svijet dođe pod uslove Novog Saveza, oni će saznati što je bilo učinjeno za njih, uključujući i one koji su se žrtvovali za njih. Mi to možemo koristiti kao motivaciju. Stvari koje radimo nisu striktno učinjene za našu braću, premda je to veliki dio procesa posvećenja. Međutim ako ne bi bilo većeg cijenjenja za korist koja će doći svijetu, postoji element koji nedostaje. Bog želi da mi radimo u vinogradu, znajući da će naši naponi koristiti čovječanstvu u kraljevstvu.

POUKA ZA SVJEDOČENJE: Nemoj ovisiti samo o grupnim naporima za svjedočenje. Učini osobnim ciljem izravno govoriti ljudima i dijeliti s njima predivnu poruku Istine. Najplodniji naponi često dolaze kada netko pokaže brižno srce za slušatelja.

(1) Kupnja opreme i troškovi putovanja osobno su bili pokriveni

Svjedočenje u Školi

„On odgovori: „Kazem vam, ako ovi ušute, kamenje će vikati!“ (Luka 19:40).

Brat Larry McClellan, starješina u skupštini Istraživača Biblije Clearwater Florida, odrastao je u domu Istraživača Biblije. Njegovo najranije sjećanje na drugačiji odgoj bio je u dobi od 11 godina. Njegova majka, Sr. Hazel McClellan, bila je marljiva dok mu je kao djetetu čitala Biblijske priče. On kaže, „Kada se moj prijatelj iz šestog razreda (sada Brat) David Hauke, nije mogao igrati sa mnom subotom sve dok nije sjeo sa mnom i slušao dok bi moja majka čitala članak iz Stražarske kule – tada sam znao da sam bio drugačiji!“ Premda je David bio odgajan kao ateista/evolucionist, David i Larry su se tijekom godina upuštali u mnoge biblijske rasprave. Između tih rasprava i čitanja Biblije Sr. Hazel, oba su dječaka napravili posvećenje Bogu u dobi od 17 godina.

POUKA ZA SVJEDOČENJE: Tvoj krug prijatelja je jedna od tvojih najboljih prilika za svjedočenje kao i da netko prihvati istinu.

Godine na fakultetu su za većinu oblikujuće, i Larijeva želja da dijeli s drugima „dragulje“ istine nastavila se. Godine 1970 on je pohađao Državno Sveučilište u Michiganu. Jednog je dana išao niz hodnik i čuo kako okupljena grupa mladih razgovara o Svetom Pismu. On je uskočio i počeo objašnjavati Božji Plan za čovjeka. Tom Gilbert (sada Brat) ušao je u sobu i oni su kasnije razgovarali o Svetom Pismu u Tomovoj spavaonici. Br. Larry objašnjava, „Bila je to Gospodinova ruka, i ja sam jednostavno bio instrument te ruke da pronađem takvog dragog brata kao što je Tom. Tom je bio veoma logičan i Gospodin je otvorio njegove oči vrlo brzo da uvidi dva različita bića u 1. Korinćanima 15 gdje se govori o Bogu, i zatim kako Isus vraća kraljevstvo natrag Bogu nakon što si je sve podložio. Ne postoji trojstvo – točka. Tom je kasnije otišao sa mnom na nekoliko kongresa i potpuno prihvatio i zavolio istinu o Ocu punom ljubavi kojeg je pronašao, Njegovom predivnom Sinu i uistinu dobroj vijesti za cijelo čovječanstvo.“

Sjećanja Br. Toma na te dane

„Živio sam u spavaonici samo niz hodnik od Larijeve. Jedne sam večeri otišao u sobu jednog od mojih prijatelja da ga nešto pitam. Kada sam došao do njegove sobe, morao sam se naglo zaustaviti zato što je majušna soba bila ispunjena sa 10 do 12 studenata koji su slušali Lariju koji je sjedio na podu usred male sobe. On je govorio

o Bibliji, Bogu, i Isusu. Ja sam stajao na vratima slušajući 10 minuta ili tako negdje sve dok on nije završio govoriti i momci izašli iz sobe. Kad je Larry izlazio, rekao sam mu da cijenim činjenicu da je govorio o Bibliji i njejoj poruci, ali on je bio zbunjen oko nekoliko stvari. On je rekao da bi mu bilo drago da mu istaknem te stvari, stoga smo otišli u moju sobu i počeli razgovarati. Razgovarali smo nekoliko sati. On mi je pokazao stvari u Bibliji o kojima nikada nisam čuo niti ih vidio prije! Do kraja naše diskusije, on me je uvjerio da Biblija ne naučava „doktrinu“ o trojstvu. Razgovarali smo često nakon toga, i ja sam postao sve zainteresiraniji. Bio sam impresioniran time kako je Larry jako dobro poznao svoju Bibliju, a ja jako slabo svoju. Rekao bih Lariju što mi je bilo rečeno da Biblija naučava, ali u mnogim slučajevima nisam znao gdje to pronaći u Bibliji. Larry ne samo da je znao gdje se te stvari nalaze, nego je iznio i druge retke Svetog Pisma koji rasvjetljuju što oni zapravo znače.“

Pozadina Br. Toma

Brat Tom, sada starješina u skupštini Istraživača Biblije u Southern Wisconsin, odrastao je u Grand Rapids, Michigan, odrastao je u denominaciji poznatoj kao Evandeoska Ujedinjena Braća, ili „E. U. B.“ Godine 1968, E. U. B se spojio sa Metodističkom denominacijom, sada zvanom „Ujedinjeni Metodisti.“ Njegova je obitelj bila vrlo aktivna u njihovoj crkvi. Njegov djed je bio čuvar crkve. Njegov je otac bio Nadzornik programa Nedjeljne Škole. Tom je nekoliko godina bio predsjednik crkvene Grupe Mladih. Ljudi koji su poznavali Toma mislili su da će on kad odraste postati svećenikom. U stvari, on je osvojio najviše mjesto na testu sposobnosti na fakultetu u svezi zanimanja „svećenika.“

Braća Robert Davis, Tom Gilbert, Kenneth Osterman, i Larry McClellan

Brat Tom se prisjeća kako je bio u potrazi za nečim. Pokušao je pohađati Ujedinjenu Metodističku Crkvu u susjedstvu sveučilišnog kampa. Odlazio je nekoliko puta na Nedjeljna studentska okupljanja, ali je bio razočaran kad je jedne noći jedna učenica rekla da bi Bog vrlo lako mogao biti „ona,“ a ne „on.“ „Ja sam rekao da Biblija jasno predstavlja Boga u muškom rodu. Jedan od odraslih savjetnika sjedio je tamo slušajući naš razgovor. Kada sam se okrenuo prema njoj očekujući da podrži moje gledište, ona nije bila spremna reći ni jedno ni drugo. Nikada više nisam išao na ta Nedjeljna večernja okupljanja.“ Također u to vrijeme, on je napisao esej za jedan od svojih razreda opisujući svoju potragu za dubljim smislom života. „U eseju sam bio na putovanju tražeći smisao u različitim aspektima života i svijetu oko sebe, ali sam i dalje ostajao prazan.“

Na pitanje što mu je bilo toliko privlačno u poruci koju mu je Larry prenio, Tom je odgovorio, „Božji Plan da spasi sve ljude zvučao je predivno, i postalo je jasno da Isus ne može biti isto što i Jehova, i Larry mi je pokazao redak za retkom da to dokaže. Bog više nije bio netko tamo koga se treba strašiti, nego milosrdno biće koje je imalo mudrost i moć da ostvari obnovu zemlje i cijelog čovječanstva.“ On je dodao, „Bilo je teško prekinuti razgovor te noći. Sve mi je više pitanja dolazilo u misli i želio sam dobiti odgovore.“

Daljnja Prilika za Svjedočenje

Jednog je ljeta neki mladić pitao Larrija želi li se pridružiti softball timu. Taj mladi čovjek bio je (sada Brat) Ken Osterman, danas pridružen Udruženim Istraživačima Biblije u Grand Rapidsu. U početku neodlučan jer mislio je da bi mu to moglo uzeti puno vremena od njegovih studija, Larry se ipak prijavio. Tada bili samo poznanici.

Kao način svjedočenja, Larry je postavio plakate i traktate na oglasnim pločama oko kampa sa svojim imenom i brojem sobe. Brat Ken se prisjeća, „Dok sam prolazio rezidencijalnom dvoranom na večeru, prošao sam pored oglasne ploče i zaustavio se da pročitam objavljene stavke. Ne mogu se sjetiti točnog sadržaja, ali na jednoj stavci su bila postavljena pitanja o svjetskim događajima i zašto Bog dozvoljava da se dešavaju loše stvari. Oglašavala se je neka literatura koja je nudila odgovore na te dileme. Bio je dan broj sobe i ja sam pokucao na vrata i bio skroz iznenađen kada je Larry McClellan otvorio vrata! Rekao sam mu da sam pročitao stavku postavljenu na oglasnu ploču i da se zanimam za literaturu koja se je nudila. Nije

Dijeliti istinu s čistim srcem i srdačnim osmjehom

me zanimala diskusija nego sam samo želio literaturu. Larry mi je dao knjigu (Prvi Svezak) i ja sam otišao. Susret je bio vrlo kratak.“

Br. Larry se prisjeća, „Putem natrag sa igara softbala, razgovarao bih sa nekima od mojih suigrača i na koncu sam započeo malu grupu za proučavanje Biblije. Ken nam se pridružio, ali nije puno govorio. On je bio onaj za kojeg sam mislio da postoji veoma mala mogućnost da će prihvatiti istinu zbog njegove tišine i zbog onoga što sam smatrao lošim navikama. Ali ja nisam znao što se događa u njegovom umu i u njegovom srcu.“

POUKA ZA SVJEDOČENJE: Nikada nemojmo pretpostavljati koga Gospodin poziva – bez obzira na njegovu pozadinu ili navike.

Pozadina Br. Kena

Usporedba ranog života Br. Kena i Br. Toma veoma je zanimljiva. Dok je Br. Tom odrastao u mislima da će postati propovjednik, Br. Ken se je zanimao da postane Katolički svećenik. Ken je vjerno pohađao BKN (Bratovštinu Kršćanskog Nauka) i četiri je godine pohađao Katoličku školu. Šest je godina služio kod oltara.

Br. Ken kaže, „U veoma mladoj dobi, biblijski reci ponavljani iz tjedna u tjedan od svećenika na kraju Nedjeljnog čitanja evanđelja utisnuli su mi se u um. Matej 24:35, „Nebo će i zemlja uminuti, ali riječi moje ne, neće uminuti.“ To je bilo moje jedino sjećanje na bilo koji određeni citat iz Katoličkog sistema. Poznao sam Biblijske priče koje je crkva naučavala, vjerovao sam da je Isus Bog, vjerovao sam u trojstvo zato što su to svećenik i časne sestre naučavali, vjerovao sam u spavaonicu, pakao, čistilište, i oprost, molio sam se Mariji majci Božjoj i drugim svecima i prakticirao ispovijedanje, pokajanje i misu. Bio sam dobar Katolik.“

Međutim tinejdžerske i godine adolescencije bile su vrlo teške za Br. Kena. Bio je pogođen sa depresijom, nesigurnošću i ožiljcima djetinjstva. Plamenovi pakla činilo se da uvijek ližu njegove pete; i koliko god da je čeznuo za svjetlom, krivnja i očaj nastavili su ga povlačiti prema dolje. Započinjao bi fakultet tri puta i ispao bi i bio je odbačen sa Vojne obuke za ulazak u Vijetnamski Rat.

Ken je imao 21 godinu, mentalno iscrpljen i osjećao se beznadno kada je pokucao na Larrijeva vrata za literaturu. „Osjećao sam se doživotno očajnim,“ objašnjava on. Razvio je loše životne navike zbog kojih je bio posram-

ljen, ali nije mogao stati s time. „Počeo sam se držati toga da je Bog bio proizvoljan i nepošten. Totalno sam odbacio Boga kao Boga punog ljubavi i često sam preklinjao Boga i rekao mu da ako idem u pakao, onda ću uživati život sada tako da me On može pravedno osuditi.“

Ken se prisjeća specifičnih scena iz svog života na koje on sada gleda kao na koračne kamenove koji su mu pomogli primiti poruku koju mu je Larry prenosio. Dvije od tih bile su:

Na fakultetu sam imao Baptističkog propovjednika na jednom od mojih predavanja. Jednog sam dana spomenuo čistilište. Nasmijao mi se i narugao i stavio preda me izazov da mu pokažem u Bibliji gdje je spomenuto čistilište. Pitao sam svog CCD instruktora i on me je uputio na 2. Makabejcima 12. Kad se osvrnem unazad, to je zasadilo sjeme sumnje u moju Katoličku doktrinu, ali također i sjeme istine. Je li to bilo slučajno ili providonosno?

Nekoliko dana prije nego sam odreagirao na Larrijev poster, dva su mi studenta pokucala na vrata. Oni su svjedočili za Krista i pitali su me poznajem li Isusa Krista kao mog Spasitelja. Ja sam odgovorio da sam znao za Isusa Krista, ali da ne mogu i neću služiti Bogu koju muči ljude u paklu. Oni su bili malo iznenađeni s mojim tonom glasa i odgovorom i pokušali su me uvjeriti, ali ja sam naglo prekinuo razgovor i rekao im da odu. Je li to isto bilo slučajno ili providonosno?

Nekako u to vrijeme, Larry je imao dovoljno interesata zbog svojih aktivnosti u dijeljenju traktata da napravi mali Biblijski razred kojeg je Ken pohađao. „Larry je uvijek imao Biblijski odgovor na naša pitanja. Izgledalo je da Biblija ima sve odgovore. U mom Katoličkom odgajanju, nisam čitao Bibliju niti sam bio ohrabren na to. Svećenik, časne sestre, i katekizam bili su moj izvor doktrine. Zatim je došlo na red moje veliko pitanje koje sam postavio Larriju, „Ono što ti kažeš o kraljevstvu je stvarno predивно! Ali što o svima onima koje Bog osuđuje na pakao? Bog nije mudar i On je toliko osvetoljubiv!“ Larrijev je odgovor bio jednostavan i on je jasno naveo, „Ono što crkve naučavaju o paklu i ono što Biblija uči o paklu su jako različita učenja.“ Dao mi je pamflet „Istina o paklu“ i Ja sam odmah otišao u mjesnu Katoličku knjižaru i kupio svoju prvu Bibliju. (Nekoliko tjedana kasnije na Biblijskom studiju s Larrijem, Tomom i drugima, citirao sam prekrasan Biblijski redak kojeg Larry nikada nije čuo. Kada sam ga na njegovo iznenađenje uputio na Baruhovu knjigu, on mi je predložio da nabavim drugu Bibliju.)

„Proučavao sam taj pamflet riječ po riječ. Pogledao sam svaki citat. Nisam mogao vjerovati u ono što čitam. Bilo je to proturječno svemu što sam vjerovao što se tiče Božje namjere pakla. Ne samo da je to proturječilo mom užasnom vjerovanju u paklenu muku, nego je koristilo

Br. David i Sr. Karol Doran

Bibliju kao svoj izvor dokaza. Teret koji je bio podignut s mog duha bio je ogroman. Ali to je bilo privatno. Larry nije osjećao nadu koja se je ukorijenila u mom srcu. On je jedino vidio jednog pojedinca koji je nastavio dolaziti na grupne diskusije i sudjelovati onako sa strane.“

Br. Ken je konačno počeo s čitanjem tog Prvog Sveska kojeg mu je Larry prethodno dao. Proučavao ga je stranicu po stranicu baš kao što je učinio sa pamfletom, dokazujući si istinu.

Larry se prisjeća, „I Tom i Ken imali su dobra poučljiva srca, dobru zemlju o kojoj je Isus govorio u kojoj će sjeme proklijati. Kad god bi bio s njima naglašavao bi im poruku Kraljevstva i kako ne može postojati vatreni pakao od pravog Boga ljubavi, uvijek dajući biblijske retke koji podržavaju ta učenja. Čini mi se po sjećanju da je Ken uživao u matematici, pa sam mu stoga jednog vikenda ostavio Drugi Svezak. On je uživao u tome i želio je znati više. Što je više učio, više se je približavao Gospodinu, i na koncu napravio posvećenje i napustio loše navike. Gospodin me je još jednom bogato blagoslovio.“

U Svibnju 1971, i Ken i Tom bili su kršteni s devetero drugih na kongresu u Čikagu.

Prisjećanja Br. Toma

„Jedna od mojih omiljenih priča o Larriju je taj prvi vikend u tromjesečju 1970 – ih, on me je pozvao da idem s njim u Merrillville, Indiana tako da on može posjetiti svoju djevojku, (Sestru) Debbie Ledwinka. Uzeli smo vlak, i čim smo krenuli sa postaje Larry je posegnuo u jednu od svojih torbi i izvukao iz nje ogroman svežanj traktata. Podijelio je to na pola, pružio mi polovicu, i rekao, „Ti idi ovuda kroz vagone, a ja ću suprotno, i podijeli ove traktate bilo kome tko ih hoće uzeti.“ Ja sam tada još bio samo „beba“ i nikada prije nisam dijelio traktate. Bio sam dosta povučen i bio sam prestrašen! Međutim nisam se usudio razočarati Larrya (a kamoli mog Nebeskog Oca), pa sam učinio što je tražio. Ne

sjećam se puno kako je bilo. Samo se sjećam mog užasa, ali sam preživio iskustvo.“

Svjedočenje u Većim Kampovima

Tom i Larry su razmišljali kako bi ulaganje napora u svjedočenje u kampu moglo privući druge k istini. Brat Chuck Ryba im se pridružio u spavaonici. Braća David Doran, Carl Hagensick, i George Tabac govorili su na različitim događajima javnog svjedočenja. Mlada braća dijelila su traktate i stavljali plakate za oglašavanje govora. Često su ih ismijavali i rugali im se. Ali barem je jedna osoba vrlo pažljivo pogledala u traktat (sada Brat) Bob Davis, sada starješina u skupštini Istraživača Biblije u Jacksonu, Michigan. On je bio na prezentaciji Br. Karla. Tom, Chuck, i drugi pomogli su voditi Boba da na koncu napravi posvećenje. Njihovi su napori sada donijeli još više duhovnog ploda.

Priča Br. Boba Davisa

„Moj put prema Gospodinu započeo je s mojom majkom, veoma dragom osobom koja nije bila posebno religiozna. U starosti od četiri godine, umirao sam od peritonitisa i bile su mi dane veoma male šanse preživljavanja. Moja majka i otac proveli su noć u maloj kapeli Katoličke bolnice moleći se. Ona nije tražila od Gospodina da poštedi moj život, nego da ako to napravi, da ću ja biti Njegov. Kada su se vratili u moju sobu ujutro, moj je otac osjetio da su moje noge, koje su do tad bile hladne, sada bile tople. Majka mi nije ispričala tu priču sve dok nisam pronašao Gospodina na faksu, premda je povremeno – i meni povremeno neobično – ona nježno ohrabivala svog svjetovnog sina da postane svećenikom.

Kriza na fakultetu pripremila je moje srce. Moja потрага za Gospodinom započela je s lažnim svjedočenjem. Nedavno obraćeni Kršćanski prijatelj savjetovao me da zatražim čudo od Gospodina i da će mi ga On zasigurno odobriti. Najprije sam zatražio jednostavno čudo koje nije bilo odobreno! Zatim sam se molio, sa iskrenom molitvom kako sam se uvijek molio, za istinu. Rekao sam Gospodinu da sam samo dijete i da ne razumijem. Hoće li mi pokazati istinu? Ubrzo nakon toga, On mi je dao istinu, i još uvijek je daje, u košari i spremištu. Evo kako se je to dogodilo:

Nekoliko staza do Gospodina nije dovelo nikuda. Zatim mi je jednog dana, cimer, znajući da tražim istinu, dao traktat kojeg je pokupio na kampu. Tom Gilbert i Chuck Ryba, obojica članovi Istraživača Biblije Države Michigan, tamo su dijelili traktate. Traktat je oglašavao govor o Gospodinovoj prisutnosti kojeg je održao Carl Hagensick i kojem sam prisustvovao. Govor me se nije puno dojmio budući da nisam znao gotovo ništa o Gospodinovoj prvoj prisutnosti, a kamoli njegovoj drugoj.

Br. Karl Hagensick

Nakon govora, pažnju mi je privukao ilustrirana naslovna strana Časopisa Božanski Plan od braće iz Fort Wortha. Nakon što sam pročitao samo 35 stranica bio sam pod dojmom jer mi je sve imalo nevjerojatnog smisla. Pomislio sam, „to je Bog.“ Na kraju časopisa nalazilo se ohrabrenje na posvećenje kojeg je moj duh, uz prigovor mog tijela, slijedio. Naručio sam šest svezaka Studija Svetog Pisma iz Čikaga. Braća iz Čikaga dala su do znanja Tomu i Chucku o tome, koji su me zatim posjetili u mom studentskom stanu. Ja sam odmah postao članom skupštine Istraživača Biblije države Michigan i uskoro sam putovao na kongrese.

Tom Gilbert je bio upotrijebljen u mom procesu posvećenja. Imao sam planove provesti vikend na plaži s prijateljem, ali Tom je predložio da umjesto toga idemo na kongres u Čikago. Moje se je tijelo borilo s mojim duhom, ali Tomovo nježno uvjerenje osvojilo je dan. To je bila prekretnica.“

POUKA ZA SVJEDOČENJE: Samo živjeti drugačijim i odvojenim životnim stilom snažno je svjedočanstvo. „Kasnije me je Tom nježno ohrabrio na krštenje koje se je dogodilo na malom kongresu u Grand Rapidsu. Kasnio sam na službu, stoga sam sjeo odostraga sve dok me Karl nije bio pozvao naprijed. Možete jasno čuti korake na snimci kada sam se odazvao pozivu.“

Duh svjedočenja nastavlja se dugo nakon koledža

Larry nastavlja svoju priču, „Nakon što sam završio koledž i oženio se sa Sr. Debbie Ledwinka, započeo sam sa radom kao učitelj u Columbusu, Indiana. Dogodilo se da je u školi u kojoj sam radio bila još jedna posebna osoba za koju je Gospodin želio da pronađe istinu, u stvari ravnateljica, (Sestra) Gracia Reid. Jednog sam dana bio u njenom uredu i vidio knjigu među njezinim stvarima s naslovom, „Kako upoznati Božju volju.“ Iskoristio sam tu temu kao odskočnu dasku za svjedočenje. Objasnio sam joj kako sam ja pokušao utvrditi Božju volju u mom životu i zatim podijelio s njom neke od prekrasnih stvari u Božjem Planu za čovjeka koje su mene inspirisale. Gracia je bila taknuta s Božjim predivnim planom i nakon daljnjih razgovora, došla je na sastanke i posvetila svoj život Bogu. Imao sam posebnu prednost krstiti je. Gracia je sestra koja sada pohađa razred Istraživača Biblije u Orlandu. Kako je veoma ponizno imati toliko mnogo nagrađujućih prilika i biti korišten kao instrument u pomaganju tim dragima da vide našu predivnu istinu.“

Zbog Larryeve spremnosti da dijeli svoju vjeru s drugima, on je pomogao mnogoj braći pronaći Gospodina. On nastavlja govoriti svakome tko ima uho da sluša. Upitali smo ga za neke prijedloge koje on koristi dok svjedoči. Evo nekih:

(1) Govorite uglavnom o kraljevstvu na zemlji i nadi Abrahamskog Obećanja.

(2) Imajte neke otiskane biblijske retke o različitim temama koje možete ostaviti zainteresiranoj stranci. Budite pripravnici dokazati sve o čemu govorite sa „Tako kaže Gospodin.“

(3) Budite spremni diskutirati o ključnim recima na objema stranama pitanja o paklu i trojstvu.

(4) Budite razumni i pristupite sa svojim zapažanjima na pun ljubavi i nenapadački način.

(5) „Bojite sliku,“ podijelite viziju Božjeg pravog karaktera ljubavi i pravde za sve.

(6) Gdje je god moguće, koristite pristup logičnog pitanja. Neka razmišljaju o onome u što vjeruju i ako imaju biblijski temelj za to vjerovanje.

(7) Ako su zainteresirani, ponudi im prikladan primjerak literature ili im čak ponudi da imate Biblijski studij ako žele znati više.

(8) Moli se Gospodinu za prilike da svjedočiš za istinu. Zatim čekaj na njih.

„Zadrži na umu, nije stvar u tome koliko će ih doći u istinu zbog tvojih napora u svjedočenju. Gospodin gleda na tvoj napor. Rezultate ostavi Bogu. Otac će ih privući ako uistinu imaju „dobru zemlju“ da prime sjeme istine.“

„Kako je dobro i ugodno za braću živjeti u jedinstvu“ (Psalmi 133:1).

Svjedočenje na Poslu

„*Tako neka svijetli vaša svjetlost pred ljudima da vide vaša dobra djela i slave Oca vašega koji je na nebesima*“ (Matej 5:16).

Brat Jonathan i Sr. Jewel Benson su iz skupštine Greater New London, Connecticut. Oni su svjedočili Sr. Kathy Rosenberg, koja je isto iz te skupštine. Brat Jonathan je radio na radio programu Christian Questions (sada tjedni podcast) više od 19 godina. I Sr. Sr. Jewel i Sr. Kathy bile su vrlo uključene u taj projekt svjedočenja.

Najprije smo ih pitali da nam kažu nešto o svojoj religioznoj pozadini:

Sr. Kathy: Moje najranije godine sam provela u Metodističkoj crkvi. Voljela sam Boga od kad znam za sebe i sjećam se kako sam molila svoje roditelje da me vode u crkvu kada su ‘New Life Singers’ bili tamo. Njihove riječi i muzika dotaknuli su moje 8 – godišnje srce.

Moja majka je znala pričati da kada sam bila mala kako bih se glasno molila prije odlaska na spavanje, moje su molitve bile toliko duge da je ona morala otići pa se vratiti. Ja sam se molila zbog svih zala u svijetu koja sam mogla zamisliti ... i tako ... i tako dalje.

Kada sam imala 10 godina, promatrala sam moje Katoličke prijatelje za koje mi se činilo da idu u crkvu više od mene. Htjela samo to za što mi se činilo da oni imaju. Majka se je pobrinula da dobijem privatne pouke kako bih mogla primiti moju prvu pričest i prvu ispovijed i da budem spremna za usmeni ispit od svećenika. Počela sam ići na vjeronauk i željela sam učiti o Bogu ali umjesto toga učila sam o Katoličkim sakramentima i njihovim pravilima. Pohadajući katoličku višu školu i mise naučila sam mnoga pravila, ali se nisam osjećala bliže Bogu što sam očekivala.

Jednostavno nisam znala kako se približiti Bogu. Kako sam odrastala, samo sam se praćakala u religiji, sve do mojih tridesetih kada sam ponovno počela potragu.

Pokušala sam sa Kongregacijskom Crkvom i pridružila sam se mnogim njenim grupama i odborima i čak sam zahtijevala sastanak s pastorom. Ali za njega je to bio posao. Manje je to bilo za dovesti ljude Bogu ili učiti o Njemu a više kako upravljati odborima i prodavati pekarske proizvode i financirati skupne večere i muške grupe. On nije mogao odgovoriti na moja pitanja, i ja sam se polako počela hladiti, nezadovoljna.

Kada su Jehovini svjedoci došli na moja vrata gorljivo sam ih pozvala da me pouče o Bibliji. Bila sam uzbuđena

učeci o stvarima za koje nikada nisam čula. Međutim otišla sam na jedan od njihovih sastanaka sredinom tjedna i nisam bila zadovoljna s njihovim proučavanjem. Sastojalo se od čitanja odlomaka iz jednog od njihovih časopisa, čitanja pitanja i zatim čitanja odgovora. Nije bilo rasprave niti razmišljanja. Pokušala sam s njihovim Nedjeljnim sastankom ali sam i dalje imala osjećaj nelagodnosti.

Sr. Jewel: Ja sam četvrta generacija Istraživača Biblije. Moji praprabaka i prapradjed (Giuseppina i Pietro Capano) s očeve strane pronašli su istinu preko Talijanske braće koja su posjećivala to mjesto. Oni su napustili Katoličku Crkvu kad su pronašli istinu. Svo četvero od njihove djece odrasli su zavoljevši istinu i troje se je posvetilo uključujući moju prabaku, Antoinette Franco. (Moj pradjed Anthony Franco, Sr., volio je istinu ali se nije posvetio.) Kroz svjedočenje mojih praprabaka i prapradjedova, moji prabaka i pradjed s majčine strane (Louise Emanuel Mammon) bili su uvedeni u istinu i posvetili se. Moja majka (Josephine) imala je devet godina kad je napustila Katoličku Crkvu i posvetila se je kad je imala 16 godina. Moj otac (Anthony Franco, Jr.) također se je posvetio još kao mlad. Oni su svi bili progonjeni u području Grotona, Connecticut zbog napuštanja Katoličke Crkve i bilo im je rečeno da nikada neće moći sahraniti članove svoje obitelji na njihovom mjesnom groblju. Moja praprabaka Jozefina, kupila je mnoga grobna mjesta i prodala ih braći. Svatko tko ide na pogreb na to groblje će vidjeti mnogu braću sahranjene jedne do drugih sa mnogim križevima i krunama na grobnim spomenicima. Ja sam izuzetno zahvalna što sam bila odgojena u istini i što sam dala svoj život Gospodinu kad sam imala 26 godina.

Br. Jonathan i Sr. Jewel Benson, i Sr. Kathy Rosenberg

Bro. Jonathan: Odrastao sam u Metodističkom domu i pjevao sam u crkvenom zboru gdje je moj otac bio Ravnatelj Zbora. Mogu se sjetiti radosnog pjevanja za kojeg sam smatrao da je bilo izravno od Gospodina. Ja sam oduvijek znao da je Gospodin bio u mom životu od moje rane mladosti i mogu vidjeti kako se je opetovano uplitao u moj život Svojim providnostima. Kao dijete sam razumio nekoliko stvari: Znao sam da se događa nešto više od mene i imao sam osobnu ljubav prema Gospodinu. Bez obzira na ono što sam slušao sa propovjedaonice, ja sam vjerovao onome što sam čitao u Bibliji tijekom vjeronauka – da nema pakla, i da je Bog bio Otac a Isus Njegov Sin. Jednostavno razumijevanje tih koncepata nosio sam sa sobom.

Međutim srednja škola i moje rane odrasle godine bile su teške. Podlegao sam pritisku vršnjaka i živio životom koji mi je donio očaj, usamljenost, i laži. Živio sam daleko od Gospodina. U dobi od 26, bio sam izoliran i jadan, trateći moj život ni na šta. U jednom sam trenutku shvatio da sam bio na samom dnu i tri sam se mjeseca molio da mi On pruži usmjerenje. Znao sam da sam bio ništa bez Njega.

Jednog sam dana ručao s prijateljicom moje sestre. Ona je bila Istraživač Biblije, Sr. Lisa Gillette iz skupštine Delaware, Wilmington. Ona je bila povezana sa obitelji Campbell u Izraelu ali je preminula. Nedugo nakon što smo sjeli jesti pitala me što mislim o paklu. Ja sam objasnio svoje vjerovanje da budući da je Bog ljubav da onda ne može postojati mjesto mučenja i bio sam šokiran kad sam čuo da se ona slaže s tim! Pitao sam se kako je to moglo biti kada mi se činilo kao da svi Kršćani vjeruju drugačije? Ona je objasnila riječ „pakao“ na Grčkom i Hebrejskom i to je vodilo do objašnjenja zašto Bog dopušta zlo. Sve mi je to imalo smisla da sam odmah počeo proučavati s njom. Nismo dovršili ručak tog dana – otišli smo u dom njezine majke i nastavili razgovarati o Bibliji s njenom obitelji.

Ubrzo nakon toga, odvela me je na neformalni Biblijski studij osmišljen za novozainteresirane gdje se proučavao Prvi Svezak. Zbog mene su počeli ispočetka. Nakon otprilike dva mjeseca ja sam želio više, stoga sam počeo redovito pohađati skupštinske sastanke skupštine Istraživača Biblije Delaware, Wilmington. Te sam godine posvetio svoj život Gospodinu. To je upravo bilo ono za čime sam čeznuo! Uvijek sam bio uzbuđen podijeliti tu istinu ljudima oko sebe.

Sr. Kathy: Unatoč nekom razočarenju i dalje sam bila uzbuđena zbog onoga što sam naučila od Jehovinih svjedoka u pogledu Biblije i počela sam o tome pričati s prijateljima. Jedan od njih mi je rekao da ga to ne zanima, ali mi je spomenuo Jonathana, koji „uvijek priča o Bogu.“

Br. Benson je dio CQ podcast tima

Bro. Jonathan: Vlasnik sam specijalizirane agencije za čišćenje kuća što mi daje slobodu razgovarati o istini dok radim. Kada je klijent kod kuće i ja radim, uvijek nastojim ispustiti neki komentar kako bi im dao do znanja da sam Kršćanin. Na primjer, komentiram tako što kažem „Bog je dobar“ ili „Hvala Bogu.“ Uvijek nastojim otvoriti klijente ili bilo koga drugoga s kim dođem u kontakt za razgovor. Otvaranje može biti kada netko prigovara na stanje u svijetu, i ja onda kažem, „Biblija potvrđuje da to neće tako biti stalno.“ Ako klijent ili netko drugi doživi smrtni slučaj ja obično kažem, „Biti će to veliki dan kada ćete ih opet vidjeti.“ Takvi komentari otvaraju vrata za nekoga tko želi čuti više. Ponekada, nakon tih komentara slijede pitanja. Ako sam negdje i vidim nekoga s Biblijom, pitat ću, „Idete li na Biblijski studij?“ ili „Što proučavate?“

POUKA ZA SVJEDOČENJE: Prilike za svjedočenje su posvuda oko nas. Mi imamo veoma utješnu poruku i jedinu stazu do pravog mira. „Riječ u pravo vrijeme“ može promijeniti život.

Jednog dana u ljeti 1999, razgovarao sam o Bibliji s jednim od mojih klijenata. Ona je rekla, „Jonathane, ja stvarno nisam zainteresirana, ali imam prijateljicu koja razgovara s Jehovinim svjedocima i zabrinuta sam za nju. Je li u redu ako te ona nazove?“ Naravno, odgovor je bio da. Jewel i ja smo bili toliko uzbuđeni da nas je netko nazvao i želio čuti o istini. Nije bilo stresno. Gospodin je utjecao na pitanja i odgovore.

Sr. Kathy: Nazvala sam. Jewel se javila na telefon i dogovorili smo se da ona i Jonathan dođu k meni kući jednu večer. Kada sam otvorila vrata, bila sam ugodno iznenađena vidjevši lijepi par koji su nosili traperice. Nije bilo nimalo pretenzija. To je bilo veoma drugačije od Jehovinih svjedoka, koji bi znali doći u svojim najboljim Nedjeljnim odjelima, noseći aktovke pune materijala.

Jonathan i Jewel su ušli i bili su tako topli, nisu se žurili poučavati me o bilo čemu. Imala sam goruća pitanja na

koja sam željela dobiti odgovor. Nisam mogla dočekati da im pokažem duhovnu knjigu koju sam čitala misleći da će ih to impresionirati. Na moje iznenađenje, Jewel ju je uzela, pročitala nekoliko odlomaka i nježno ali odlučno rekla, „Ja ne vjerujem u to.“ Bila sam zapanjena! Konačno, izravan i jasan odgovor. Nekako kao da sam znala da će oni biti u stanju odgovoriti na moja pitanja, pa sam ih stoga počela gađati s njima. Premda se ne mogu sjetiti o čemu smo točno razgovarali te noći, ono što je ostavilo dojam na mene bilo je njihovo smireno ponašanje. Nisu se žurili tjerati me da povjerujem u nešto. Oni su imali mir i iskrenu toplinu oko sebe koja je bila opipljiva. Oni su bili primjer gostoljubivosti i korisnosti, i njihovi su Kršćanski karakteri bili svjedočanstvo.

Za svega nekoliko dana pratila sam ih na moj prvi kongres u New Englandu gdje sam se ponovno osjećala dobrodošlom i voljenom već od prvog dana.

Bro. Jonathan and Sr. Jewel: Ona nam je izrazila dobrodošlicu u svoj dom i njen je prvi komentar sa smiješkom bio, „O, vi niste donijeli aktovku!“ Mi smo bili donijeli samo naše Biblije. Nakon nekoliko uvodnih prijatnosti, sjeli smo za stol u njejoj kuhinji i budući je njena prijateljica bila zabrinuta zbog toga što ona proučava s Jehovinim svjedocima, mi smo joj objasnili povijest Jehovinih svjedoka. Podijelili smo s njom razlike između njihovih i naših vjerovanja i izrazili našu zabrinutost oko nekih od njihovih vjerovanja.

Ona nas je počela gađati s pitanjima. Razgovarali smo o otkupnini i spasenju za sve i o ljepotama istine. Nedugo nakon naše posjete, pozvali smo je na emitiranje uživo našeg radio programa „Christian Questions“ gdje je sreli neku od braće i čula mnogo više o istini.

Često bi dolazili kući i nalazili dugačke poruke na našoj automatskoj sekretarici od Kathy. Bila je puna pitanja, koja bi završila u sredini rečenice kad bi isteklo vrijeme za poruku. Ona bi odmah nazvala i nastavila.

Sr. Kathy je počela pohađati studije sa Benso-novima u skupštini Greater New London i nekoliko tjedana kasnije napravila je posvećenje.

Bro. Jonathan i Sr. Jewel: Ona je sa svojim pitanjima donijela iskru u skupštinu i nastavlja to činiti!

POUKA ZA SVJEDOČENJE: Neki ljudi imaju puno pitanja! Iako mi imamo puno toga za reći, mi trebamo biti dobri slušatelji. Nema potrebe da vršimo pritisak na bilo koga. Ako je uho otvoreno, moć istine će učiniti uvjeravanje.

Kad su ju pitali koji ju je dio istine najviše impresionirao, Sr. Kathy je odgovorila da Božja volja za tvoj život kao pojedinca može biti pronađena u Njegovoj riječi. Ona dodaje:

Sr. Kathy: Gorljivost sve braće da uzmu vremena i odgovore na moja pitanja dovelo je do toga da se zaljubim u braću i u istinu. Hvala i slava Bogu na tome!

Bro. Jonathan i Sr. Jewel: Bog će staviti riječi u vaša usta. Ako On želi da netko nađe istinu, riječi koje trebaju čuti biti će tamo. Moramo željeti svjedočiti. Mora postojati strast i ljubav prema Istini. Ako mi ne iskoristimo priliku, On će ju dati nekome drugome.

Pitali smo Sr. Kathy što je naučila o svjedočenju iz tog iskustva.

Sr. Kathy: Svugdje gdje Jonathan ide, on daje do znanja ljudima da je on Kršćanin. On kaže riječ tu i tamo o Bogu ili Njegovom planu gdje god je to praktično. To je poput meduzinih ticala, one idu tamo i onaj tko treba čuti poruku bude dotaknut. Ne želim da u Kraljevstvu netko koga sam poznao kaže, „Pa kako mi Kathy nikada nije govorila o tome?“

Kada je moj unuk bio u prvom razredu, dala sam darove za svakog učitelja, pomoćno osoblje, i svakome u uredu Ravnatelja. Bio je to Prvi Svezak s kutijom čokolade. Primila sam nekoliko pismenih zahvala za knjigu, neke za oboje i neke samo za čokoladu! Ali barem su svi dobili svjedočanstvo.

Jednom sam unajmila soboslikare koji su govorili Španjolski i dala im svakome po primjerak Španjolskog Prvog Sveska. Svi su bili sretni zbog toga. Ja svjedočim sa osmehom i tako što ljudima dajem do znanja da ih „vidim“ i pokušavam ih uključiti u razgovor gdje god da idem.

Svjedočenje Prijateljima

„Veće ljubavi nitko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje“ (Ivan 15:13).

Sr. Stephanie Kuenzli i Sr. Becca Marten su iz skupštine Istraživača Biblije u Milwaukeeu. Te su se sestre prvi puta srele u srednjoj školi. Pitali ih smo da nam daju uvid u to kako je njihovo prijateljstvo pomoglo

Sr. Becci da dođe u zajednicu Istraživača Biblije.

Sr. Becca: Nisam odgojena ni u kakvoj vjeri. Moj je otac odrastao u strogo Katoličkom kućanstvu ali nakon što je otišao iz kuće nije bio posebno zainteresiran za religiju. Moje rano gledanje na religiju došlo je od moje majke, koja je smatrala da su većina ljudi bili licemjeri. Oni bi sudili druge ali bi činili gore stvari od onih za koje su osuđivali druge. Nikada nisam puno razmišljala o Bogu i nisam ništa znala o Bibliji.

Sr. Stephanie: Ja sam četvrta generacija u obitelji Istraživača Biblije. Posvetila sam se sa 17 godina.

Sr. Becca: Prvi sam puta srela Stephanie u 6 razredu. Ja sam godinama znala tko su Istraživači Biblije zato što je ona pričala o prijateljima koje je vidjela u kampovima i na kongresima. Ne sjećam se točno toga što je govorila u svezi svojih vjerovanja sve dok nismo bile u srednjoj školi. U mojim juniorskim godinama mojoj je majci bio dijagnosticiran karcinom pluća i kancerozni tumor na mozgu. Tada sam imala 16, moj mlađi brat 15 godina, i moja sestra je imala osam. Zнала sam da je rak bilo nešto strašno, ali ona je bila veoma pozitivna oko svega, i u toj dobi željela sam vjerovati da će s njom sve biti u redu. Stephanie mi je te godine poklonila Bibliju za moj rođendan – moju prvu – istu koju koristim i danas. Mislim da je to lijep dar, ali nisam ga puno koristila.

POUKA ZA SVJEDOČENJE: Biblija ili Literatura koja objašnjava Istinu može biti izgrađujući dar koji nikad ne zastarijeva. Mali darovi u prikladno vrijeme mogu biti blagoslov drugima.

Sr. Stephanie: Ja ću svjedočiti na bilo koji prihvatljiv način. Postoji vrijeme i prilika za sve i ja pokušavam ocijeniti kada je najprikladnije. U prošlosti sam dijelila traktate, pomagala oko organiziranja javnih predavanja, i radila na štandovima, ali najčešće volim svjedočiti osobno bilo bliskim prijateljima, poznanicima ili čak potpunim strancima. Prišla bih strancima kada bi ih vidjela proučavati Bibliju. Sjećam se kako sam svjedočila mojim prijateljima kad sam imala samo četiri godine.

POUKA ZA SVJEDOČENJE: Budi prirodan. Ne trebamo biti veliki govornici kako bi smo govorili o kraljevstvu. Krotak i ponizan duh također će privući ljude.

Becca je bila svjesna moje religiozne pozadine gotovo od početka našeg prijateljstva, premda je počela slušati tek kad smo bile u srednjoj školi. Kad joj je majka umrla, Becci je bila potrebna utjeha i kraljevstvo joj je konačno počelo imati osobni značaj. Provele bi satima na telefonu razgovarajući o uskrsnuću i o tome kakvo će biti Božje kraljevstvo. Ona je bila uzbuđena slušati o tome, i ja sam bila jednako uzbuđena da podijelim predivne vijesti s njom.

Sr. Becca: Moja je majka umrla kada sam bila u seniorskoj godini srednje škole i bilo je to u najmanju ruku poražavajuće iskustvo. Nisam mogla razumjeti zašto je ona morala umrijeti i provela sam satima moleći svemir da mi dopusti da zamijenimo mjesta tako da ona može biti s mojim bratom i sestrom. Osjećala sam se prestrašeno i veoma žalosno zbog onoga što joj se dogodilo. Stephanie mi je bila najbliža prijateljica i uvijek je pouzdano govorila o Bogu i Njegovom planu.

POUKA ZA SVJEDOČENJE: Budite budni za prilike koje vam Gospodin može pokazati. To može uključivati novo okruženje ili novo iskustvo, ili u ovom slučaju, prijatelja koji je u potrebi.

Ona je govorila o dolazećem kraljevstvu i rekla je da moja majka ne pluta uokolo tamo negdje, da je ona stvarno mrtva ali da će jednog dana biti uskrsnuta sa ostalim čovječanstvom. Dala mi je traktat s naslovom, „Radost

Sestre Stephanie Kuenzli i Rebecca Marten

dolazi u jutro.“ Sjećam se da sam ga čitala, i sve mi je imalo savršenog smisla. Premda su moja iskustva tada bila neodoljiva i žalosna, činjenica da bih mogla opet vidjeti svoju majku uzbudivala me je. Jedna od stvari koja me je najviše privukla bila je ta da je Božji plan bio vrlo uključiv i ne zahtijeva da se itko preda Bogu u ovom životu osim ako to ne želi. Činjenica da je Božji plan bio logičan pomoglo mi je uvjeriti se da je to bila istina.

Nikad nisam vjerovala u pakao i sveobuhvatnost kraljevstva smatrala sam toliko veličanstvenim i pravednim. Sjećam se kako je majka još dok sam bila dijete znala spomenuti kako je besmisleno ono što Katolici kažu da će Afrička djeca morati ići u pakao zato što nikada nisu prihvatila Isusa. Nije mi se sviđalo kako je to zvučalo. Velika je utjeha znati da će na zemlji biti mir i da će ona biti mjesto za svakoga tko želi slijediti Boga. Plan mi se činio toliko prekrasnim i jednostavnim.

Budućnost mi je izgledala manje zastrašujućom i mračnom. Moj je otac bio alkoholičar i nakon što je moja majka umrla on je obolio i nije mogao raditi. Nekoliko godina kasnije i on je umro. Bila je to užasna situacija, zato što sam kao najstarija, morala pomoći odgojiti moju mlađu sestru. Bilo je trenutaka kada sam se osjećala shrvanom ali kako sam imala braću na koju sam se mogla osloniti bilo je puno drugačije. Znajući da će moj otac u konačnici biti vraćen u savršenstvo nešto je što sam počela

još više cijeniti.

Moje prijateljstvo sa Stephanie potpuno je promijenilo tijek mog života. Bez nje ne bih bila dio bogate duhovne obitelji u skupštini u Milwaukeeju. Niti bih imala prirodnu obitelj koju imam kroz brak (Sestra Becca je udana za Br. Davida Martena) i mnoga bliska prijateljstva koja su se desila zbog Stephanniine upornosti u govorenju o istini toliko dugo.

Ona ne samo da je govorila o svojoj vjeri, nego ju je i živjela. Ona je iskreno dobra osoba čiji život odražava njena vjerovanja, i ona m je uzor veliki dio mog života.

Sr. Stephanie: Moj je savjet u vezi svjedočenja da ne vršimo pritisak na druge. Ako je netko sretan i zadovoljan s onim u što vjeruje, naša poruka neće imati puno učinka. Umjesto toga, mi možemo svjedoci našim životima. Biti dobar prijatelj, radni kolega, susjed, itd., tako da kada nastane prilika ta će osoba imati uho za slušanje.

Ako nas naši vršnjaci poštuju, i vide pozitivan utjecaj kojeg istina ima na naše živote, oni će biti mnogo spremniji prihvatiti ono što kažemo.

POUKA ZA SVJEDOČENJE: I tvoj način života je svjedočenje. Kada tvoji prijatelji vide tvoje Kršćansko vladanje, oni bi čak mogli doći k tebi kad budu trebali utjehu. Neka ljepota i jednostavnost istine čine svoj posao. Govori o njoj strastveno i s uvjerenjem.

Stara, Stara Priča

Volim pričati priču o velikodušnoj nebeskoj ljubavi.
Kako je Isus napustio svoju slavu, da dokaže tu čudesnu ljubav.
Ja volim pričati priču zato što znam da je istina.
Ona zadovoljava moju čežnju kako to ništa drugo ne bi moglo.

Volim pričati priču! Čini se mnogo ljepšom
Od svih zlatnih maštarija svih naših zlatnih snova.
Volim pričati priču! Učinila je toliko puno za mene;
I upravo to je razlog, zašto je sada pričam tebi.

Volim pričati priču! Ugodno ju je ponavljati.
Čini mi se da kad ju svaki put pričam, da mi je još ljupkija.
Ja volim pričati priču, jer neki je nikada nisu čuli,
Poruku spasenja iz Božje vlastite svete riječi.

Volim pričati priču! Za one koji ju znaju najbolje
Čini se da gladuju i žedaju čuti ju kao i ostali.
I kada ću u scenama slave, Ja pjevati, novu, novu pjesmu,
„Biti će to stara, stara priča koju volim toliko dugo.